

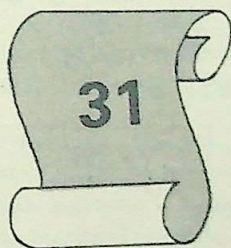
31

அருள் உரை

ஐகத்துரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: ஆகஸ்டு 1993

பின் அட்டை, ஒவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

‘தெய்வத்தின் குரல்’ (வானதி பதிப்பகம்) இரண்டாம் பகுதியிலிருந்து
தொகுக்கப்பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை - 600 002.

வேதம்

பிரமாணங்கள்

பிரத்யக்ஷ, அனுமானங்களோடு நியாயம் சொல்கிற மற்ற இரு பிரமாணங்கள் உபமானமும் சப்தமும் ஆகும்.

உபமானம் என்பது என்ன? நமக்குத் தெரியாத ஒன்றைத் தெரிந்த ஒன்றின் ஒப்புமையால் தெரிந்து கொள்வது. 'கவயம்' என்று ஒரு மிருகம் இருக்கிறது. அது எப்படியிருக்கும் என்று நமக்குத் தெரியவில்லை. காட்டெருமை மாதிரி ஒன்று அது; பார்த்தால் மாடு மாதிரியே இருக்கும் என்று அதைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறது. நாம் எங்கேயோ காட்டுப் பக்கம் போகிறோம். அங்கே இப்படி மாடு மாதிரியான ஒரு மிருகத்தைப் பார்க்கிறோம். இதுதான் கவயம் என்று தெரிந்து கொள்கிறோம். 'உபமானம்' என்பது இதுவே.

சப்தப் பிரமாணம் என்பது வாக்கு ரூபமான வேதப் பிரமாணமும், ஸத்துகளான பெரியவர்களின் வாக்குமாகும். நமக்குத் தெரியாத விஷயங்களை வேதமும், மஹான்களும் சொல்லும்போது அதிலே பொய்யே இருக்காது என்று பிரமாணமாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். 'வேதம் ஈசுவர வாக்கு' என்பதே நையாயிகர்களின் (நியாய சாஸ்திரக்காரர்களின்) கருத்து. அதனால் அது பிரமாணம். ஸத்ய ஸந்தர்களாக இருக்கப்பட்ட மஹான்கள் சொல்வதும் சப்தப் பிரமாணத்தில் சேர்க்கப்பட வேண்டியது.

இந்த நாலு பிரமாணங்களும் மீமாம்ஸையில் குமாரில பட்டரின் ஸித்தாந்தத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றோடுகூட அர்த்தாபத்தி அனுபலப்தி என்ற இரண்டையும் சேர்த்து அவர் ஆறு பிரமாணங்களைச் சொல்கிறார்.

நம்முடைய அத்வைத வேதாந்தத்திலும் இந்த ஆறு பிரமாணங்
களையும் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம்.

அர்த்தாபத்தி என்பதற்கு நம் சாஸ்திர நூல்களில் ஓர்
உதாரணம் சொல்லிச் சட்டென்று புரிய வைத்திருக்கிறது.
'பீனோ தேவதத்தோ திவா ந புங்க்தே' என்று சொல்லியிருக்
கும். 'குண்டன் தேவதத்தன் பகல் வேளையில் சாப்பிடுவ
தில்லை' என்று அர்த்தம். பகலில் சாப்பிடாமலும் அவன்
இளைக்கவில்லை, குண்டாக இருக்கிறான் என்று இந்த வாக்கி
லிருந்து ஆகிறது. இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது? அவன்
இரவில் நன்றாகச் சாப்பிடுகிறான் என்று தெரிகிறது.
சாப்பிடாமலிருப்பது, ஆனாலும் அதனால் இளைக்காம
லிருப்பது என்பது மாதிரியான ஒரு முரண்பாட்டிலே, இது
முரண்பாடு இல்லை என்பதற்கான காரணத்தைக் கண்டு
கொள்ள உதவுவதே 'அர்த்தாபத்தி' என்ற பிரமாணம்.

தேவதத்தன் இரவிலே சாப்பிடுகிறான் என்று நாம் ஊகிப்
பது முன்னே இரண்டாவதாகச் சொன்ன 'அனுமானம்' என்ற
பிரமாணத்தைச் சேராது. அனுமானத்தில் ஒரு விஷயத்தை
ஊகிப்பதற்கு அதிலிருந்தே ஓர் அடையாளம் - மேகத்தி
லிருந்தே இடிமாதிரி, நெருப்பிலிருந்தே புகை மாதிரி -
தோன்ற வேண்டும். இங்கே அப்படிப்பட்ட 'லிங்கம்' எதுவும்
இல்லை.

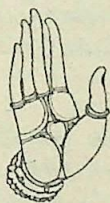
உபமானத்திலும் இப்படியே. 'இது கவயம்' என்று நாம்
காட்டு மிருகத்தைக் கண்டவுடன் ஊகித்து விடுவதால் மட்டும்
அது அனுமானமாகி விடாது. இங்கேயும் லிங்கத்தைக்
கொண்டு மிருகத்தை நாம் அடையாளம் புரிந்து கொள்ள
வில்லை. ஏற்கெனவே நமக்குத் தெரிந்த கவய வர்ணனையின்
ஒப்புமையாலேயே அறிகிறோம்.

கடைசிப் பிரமாணம் அனுபலப்தி. ஒன்று இல்லை என்பதை
அறிந்து கொள்வதே அனுபலப்தி. அபாவம் என்பதை ஏழு
பதார்த்தங்களில் கடைசியாக நியாயத்தில் சொல்லியிருக்கி
றது என்றேனல்லவா? அந்த அபாவத்தை நாம் எதனால்
தெரிந்து கொள்கிறோமோ அதுவே அனுபலப்தி.

'அந்தக் கொட்டகையில் யானை இருக்கிறதா, போய்ப்

பார்!’ என்று சொன்னால் போய்ப் பார்க்கிறோம். யானை இருந்தால் இருக்கிறது என்று தெரிந்து கொள்கிற மாதிரியே, யானை இல்லாவிட்டால் இல்லை என்பதையும் தெரிந்து கொள்கிறோம். யானையைத் தெரியவில்லை. ஆனால் அது அங்கே இல்லை. என்ற உண்மை தெரிகிறது. யானையைத் தெரியாததாலேயே இந்த உண்மை தெரிகிறது. இம்மாதிரி ஒன்று தெரியாததாலேயே உண்மை தெரிவது அனுபலப்தி.

நியாயத்தில் அர்த்தாபத்தியும், அனுபலப்தியும் இல்லை மீமாம்ஸையிலும், அத்வைத வேதாந்தத்திலுமே உள்ளன. (மீமாம்ஸையிலும் பாட்ட மதத்தில் மட்டுமே அனுபலப்தி உண்டு; பிரபாகரரின் ஸித்தாந்தத்தில் கிடையாது.)

பகவானைக் காட்டவே பகுத்தறிவு

இப்படிப்பட்ட பிரமாணங்களைக் கொண்டு ஆராய்ந்து கொண்டே போவதில் ந்யாயம் விட்ட இடத்தில் வைசேஷிகம் பிடித்துக் கொண்டது. வைசேஷிக ஸ்தாபகரான ‘கணாதர்’ என்ற மஹரிஷி, எல்லாம் கடைசியில் பரமானுக்களால் ஆனது என்று கொண்டு போய் நிறுத்துகிறார். அந்தப் பரமானுக்களை ஈச்வரன் பல தினுஸில் ஒன்று சேர்த்தே ஐகத்தை உண்டாக்கியிருக்கிறான் என்கிறார்.

ஐகத்து, ஜீவன் எல்லாம் ஈச்வரனுக்கு வேறேயாக த்வைத மாகத்தான் நியாய-வைசேஷிகங்களில் பேசப்படுகின்றன.

சைதன்யமான ஜீவனின் சிற்றறிவு எங்கேயிருந்து வந்தது, ஐடமான அணு எங்கேயிருந்து வந்தது என்று கேட்டுக் கொண்டே மேலே மேலே போகிற போதுதான் கடைசியில் எல்லாம் பரமாத்மாவின் பல தோற்றங்கள், வேஷங்கள்தான் என்று அத்வைதமாக முடிகிறது.

அந்த அத்வைதத்தில் முடிவதற்கும் நியாய சாஸ்திரம் இடைநிலையில் வேண்டியிருக்கிறது.

பகுத்தறிவுக்கு உரிய இடத்தைக் கொடுப்பதே நம்முடைய 'நியாயம்' அல்லது 'தர்க்கம்'. அது அறிவு ஆராய்ச்சி நிரம்பப் பண்ணுகிறது. அதற்காக rationalism என்பது materialism, atheism மாதிரியான லோகாயத வாதமாக, நிர்ச்வர வாதமாக, நாஸ்திகமாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்றில்லை என்றும் காட்டுகிறது. அறிவு ஆராய்ச்சியின் மூலமே, இத்தனை கிரமத்தோடு ஒரு லோகம் ஏற்பட்டு அதில் இத்தனை ஜீவஜந்துக்களின் வாழ்க்கை ஒன்றுக்கொன்று இசைந்து உண்டாகியிருக்கிற தென்றால் இதையெல்லாம் செய்கிற ஓர் ஈச்வரன் இருக்கத் தான் வேண்டும் என்கிறது. நம் பகுத்தறிவு போக முடியாத இடமும் உண்டு என்பதை நியாய சாஸ்திரம் ஒப்புக் கொள்வதால்தான் நம்மால் நிரூபித்துப் பார்த்துக் கொள்ள முடியாத விஷயங்களைக்கூட வேதம் சொன்னால் ஏற்கத்தான் வேண்டும் என்கிறது.

அதாவது நியாய சாஸ்திரத்தில் யுக்தி என்பது குயுக்தியாக (ஆசார்யாள் வாக்குப்படி, 'தர்க்கம்' என்பது 'துஸ்தர்க்க'மாக) ஆகிவிடாமல் ஸத்ய தத்வத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கவே பிரயோஜனப்படுகிறது.

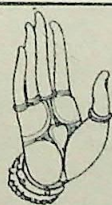
அறிவால் நல்ல முறையில் ஆராய்ச்சி பண்ணுவது அந்த அறிவையே சுத்தப்படுத்தும். புத்தித் தெளிவு, intellectual clarity என்பதைக் கொடுக்கும். அப்படிப்பட்ட நிலையிலே புத்திக்கு அதிதமான ஸத்யங்களும் ஸ்புரிப்பதற்கு (flash ஆவதற்கு) இடம் ஏற்படும்.

புத்தி ஆராய்ச்சியே செய்யாமல் பகவானையும் சாஸ்திரங்களையும் பூர்ணமாக நம்பிக் கொண்டு இருந்து விட்டால் அது ரொம்பவும் சிலாக்யம்தான். ஆனால் இப்படிப் பூர்ணமாக நம்பிக்கொண்டு அதிலேயே ஈடுபட்டு ஆத்மாவைக் கடைத் தேற்றிக் கொள்ள நம்மால் முடிகிறதா? அப்படி முடியாத நிலையில் தெய்வ பரமான சிந்தனையோ, ஆத்மாவைப் பற்றிய நினைப்போ, இல்லாமல், அதே சமயத்தில் எந்த விதமான அறிவு விசாரணையும் செய்யாமல் வெறுமே தின்று கொண்டும், தூங்கிக் கொண்டும் சோம்பேறியாக இருப்பதை

விட, புத்தியைக் கொண்டு ஆராய்ந்து, 'சச்வரன் இல்லை; நாஸ்திகம்தான் சரியானது' என்ற முடிவுக்கு வந்தால்கூடத் தேவலை என்பேன். ஸ்த்ய தத்வத்தைத் தெரிந்து கொள்ள ஒரு முயற்சியும் பண்ணாத சோம்பேறியைவிட, தன் மூளையைச் செலவழித்து ஏதோ பரிசிரமப்பட்டு ஒருத்தன் நாஸ்திகமான முடிவுக்கு வந்திருக்கிறான் என்றால், இந்தச் சோம்பேறியைவிட அந்த நாஸ்திகன் உயர்ந்தவன் என்பேன். அந்த நாஸ்திகன் இன்னும் ஆராய்ந்து கொண்டே போய் புத்தித் தெளிவு (clarity) பெற்றானானால் அப்புறம் நாஸ்திகத்தை விட்டுவிடவும் வழி பிறக்கும். ஆனால் இந்த சோம்பேறிக்குத்தான் ஒரு வழியும் இல்லை!

இதனால்தான் 'சார்வாகம்' என்கிற நாஸ்திக ஸித்தாந்தத் தையும் ஒரு மதமாக ஆதியில் வைத்தார்கள். சாரு+வாகம் என்பதே சார்வாகம். அதாவது கேட்பதற்கு நன்றாக இருக்கிற வாக்கு என்று அர்த்தம். 'சாமி, பூதம் என்றெல்லாம் அலட்டிக் கொண்டு விரதம், தபஸ், இந்திரிய நிக்ரஹம், மனோ நிக்ரஹம் என்று அவஸ்தைப்பட வேண்டாம். மனம் போனபடி, இந்திரியம் போகிற வழியில் ஆனந்தமாயிருப்போம்!' என்று கேட்பதற்கு ரமயமாகச் சொல்வதால் சார்வாகம் என்று அதற்குப் பேர்.

ஆனால் அப்படி நடக்கும்போது ஆனந்தத்தோடு துக்கமும் தானே வருகிறது? அதுதானே அதிகம் வருகிறது? இந்தத் துக்க நிவிருத்திக்குத்தான் மெடிரியலிஸமாக இல்லாத மற்ற மதங்கள் வழி சொல்கின்றன.

எல்லாவித அறிவும்
வேண்டும்

புத்தி, மனஸ், இவற்றை நன்றாக உபயோகித்து இவை தம்மைத் தாமே நன்றாகச் சாணையில் தீட்டுகிறதுபோலத் தீக்ஷண்யமாகும்படிப் பண்ணிக் கொள்வது ஸ்த்ய தத்வத்தைக்

கண்டுபிடிப்பதற்கு ரொம்பவும் பிரயோஜனப்படும். இல்லாது போனால், லோகமெல்லாம் மாயை என்று சொல்ல வந்த ஆசார்யாள், எதற்காக அத்தனை சாஸ்திரங்களையும், கலைகளையும், ஸயன்ஸ்களையும் தெரிந்து கொண்டு ஸர்வக்ஞ பிடாரோஹணம் பண்ண வேண்டும்?

நியாயத்துக்குத் 'தர்க்கம்' என்றும் 'ஆன்வீக்ஷிகி' என்றும் பெயர்கள் உண்டு. இந்த ஆன்வீக்ஷிகியான நியாயத்தையும், கபில மஹரிஷி ஸ்தாபித்ததால் 'காபிலம்' எனப்படும் ஸாங்கியத்தையும், பதஞ்ஜலியின் பெயரால் பாதஞ்ஜலம் எனப்படும் யோக சாஸ்திரத்தையும், குமாரில பட்டரின் பாட்ட மதமான மீமாம்ஸையையும் நம் ஆசார்யாள் கரைத்துக் குடித்திருக்கிறார் என்று, 'சங்கர விஜய'ங்களில் ஒன்றில் ஒரு ச்லோகம் இருக்கிறது:

ஆன்வீக்ஷிக்யக்ஷி தந்த்ரே பரிசிதி-ரதுலா

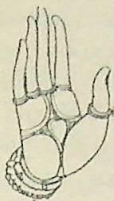
காபிலே காபி லேபே

பீதம் பாதஞ்ஜலாம்ப: பரமபி விதிதம்

பாட்ட கட்டார்த்த தத்வம்

(மாதவீயம், IV.20)

அத்வைதத்தைச் சொல்லாத சாஸ்திரங்களும் அத்வைதத்தில் அடங்குகிறவைதான். அதனால்தான் சங்கராசாரியார் என்று பெயர் வைத்துக் கொண்டிருக்கிற நான் இந்த எல்லா சாஸ்திரங்களையும் பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன். த்வைதம்-விசிஷ்டாத்வைதம், சைவம்-வைஷ்ணவம் இவற்றில் எல்லாவற்றையும் தனக்குள்ளே வைத்துக் கொண்டிருப்பது அத்வைதம். மற்றவை இதைத் திட்டினாலும், அவற்றையும் இது தனக்குள்ளே இடம் கொடுத்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அவற்றை இது திட்டுகிற இடங்களிலும், அவைதான் முடிந்த முடிவு என்றும், அத்வைதம் தப்பு என்றும் அவை சொன்னதை ஆக்ஷேபிப்பதற்காகத்தான் திட்டு இருக்குமே தவிர, அவை அடியோடு தப்பு என்று அத்வைதம் சொல்லாது. அவற்றுக்கும் எங்கே எவ்வளவு இடம் தர வேண்டுமோ அதைத் தரும்!

தர்க்க சாஸ்திர நூல்கள்

‘ந்யாய ஸூத்ரம்’ செய்த கௌதம மஹரிஷிக்கு ‘அக்ஷபாதர்’ என்று ஒரு பேர்*.

அவர் அறிவால் ஓயாமல் சிந்தனை பண்ணிக் கொண்டே இருப்பாராதலால் வெளி உலகமே அவர் கண்ணுக்குத் தெரியாதாம். இந்த நாளில் ஸயன்டிஸ்டுகளும் புரொஃபஸர்களும் எப்போதும் யோசித்துக் கொண்டேயிருப்பதால் absent minded ஆக இருக்கிறார்கள் என்கிறோம் அல்லவா? இப்படி விகடத்துணுக்குகள்கூட நிறையப் போடுகிறார்கள். கௌதமர் இப்படித்தான் இருந்தார். அதனால் எதையோ பலமாக யோசித்துக் கொண்டே போய் ஒரு கிணற்றிலே விழுந்து விட்டாராம். அப்போது பகவானே அவரை மேலே ஏற்றி விட்டு அவருடைய காலிலேயே கண்ணை வைத்து விட்டாராம்! கால் தானாக, involuntary-யாக, நடக்கிறபோது அதிலுள்ள கண்ணும் தானாகப் பார்த்து விடும்படி அனுக்ரஹம் செய்தாராம். பாதத்திலே அக்ஷம் (கண்) ஏற்பட்டதால் இவருக்கு அக்ஷபாதர் என்று பேர் வந்தது என்று கதை.

இவருடைய ஸூத்ரத்துக்குப் பாஷ்யம் எழுதியவர் வாத்ஸ்யாயனர்; வார்த்திகம் செய்தவர் உத்யோதகரர்; பரம அத்வைதியான வாசஸ்பதி மிசர்ர் இந்த வார்த்திகத்துக்கு ஒரு விளக்கம் எழுதியிருக்கிறார். ந்யாய-வார்த்திக-தாத்பர்ய டிகா என்று அதற்குப் பெயர். இந்த விளக்கத்துக்கு விளக்கம் எழுதியிருக்கிறார் உதயனாசாரியார். தாத்பாய-டிகா-பரிசுத்தி என்று அதற்குப் பெயர். ந்யாய குஸுமாஞ்ஜலி என்றும் உதயனர் ஒரு

* ஒவ்வொரு சாஸ்திரத்திற்கும் மூலாதாரமான ஸூத்ரத்தைத் தந்திருப்பது ஒவ்வொரு ரிஷியே ஆவார்.

புஸ்தகம் எழுதியிருக்கிறார். இவர்தான் புத்த மதத்தைக் கண்டனம் பண்ணி நம் தேசத்தில் இல்லாமல் பண்ணியவர்களில் முக்யமான ஒருவர். 'ந்யாய ஸூத்ர'த்துக்கு ஐயந்தர் எழுதிய 'ந்யாய மஞ்ஜரி' என்ற பாஷ்யமும் இருக்கிறது. அன்னம் பட்டர் என்பவர் தர்க்க ஸங்கிரஹம் என்றும் அதற்குத் தாமே விரிவுரையாக ஒரு 'தீபிகை'யும் எழுதியிருக்கிறார். ஸாதாரணமாக நியாய சாஸ்திரம் படிக்கிறவர்கள் (கடைசியில் சொன்ன) இந்த இரண்டு புஸ்தகங்களோடுதான் ஆரம்பிக்கிறார்கள்.

கணாத மஹரிஷி எழுதிய வைசேஷிக ஸூத்ரத்துக்கு ராவண பாஷ்யம் என்று ஒன்று இருந்து காணாமற் போய் விட்டதாகச் சொல்கிறார்கள். பாஷ்யம் மாதிரியாகப் பிரசஸ்த பாதர் எழுதிய 'பதார்த்த-தர்ம-ஸங்க்ரஹம்' நமக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. இதற்கு உதயனர் வியாக்கியானம் எழுதியிருக்கிறார். ஸமீபத்தில் உத்தமூர் வீரராகவாச்சாரியார் வைசேஷிக ரஸாயனம் என்ற நூலை எழுதியிருக்கிறார்.

வைசேஷிகத்துக்கு ஒளலாக்ய தர்சனம் என்றும் ஒரு பெயர் உள்ளது. 'உலாகம்' என்றால் ஆந்தை. 'உலூ'தான் இங்கிலீஷில் 'owl' என்று ஆயிற்று. ஆந்தை சம்பந்தப்பட்டது ஒளலாக்யம். கணாதருக்கே 'உலாகம்' என்று பேர் வந்ததாகச் சொல்கிறார்கள்! கௌதமர் யோசனையிலேயே இருந்ததால் கண் தெரியாமல் கிணற்றில் விழுந்தார் என்றால், கணாதர் பகலெல்லாம் ஆராய்ச்சியிலேயே இருந்து விட்டு இரவுக்குப் பின்தான் பிணைக்குப் புறப்படுவாராம். பகலில் கண்ணுக்கு அகப்படாமல் ராத்ரியிலேயே இவர் சஞ்சாரம் செய்ததால், 'ஆந்தை' என்று nick-name பெற்றதாகச் சொல்கிறார்கள். அஞ்ஞானியின் ராத்திரி ஞானிக்குப் பகலாயிருக்கிறது என்று கீதையில் பகவான் சொல்லும்போது எல்லா ஞானிகளையுமே ஆந்தையாகத்தான் சொல்லி விட்டார்!

கணாதர் ஸ்தாபித்ததால் காணாத சாஸ்திரம் என்றும் வைசேஷிகத்துக்குப் பெயர். 'தமிழ் 'காணாத' அல்ல; எல்லா வற்றையும் 'கண்டு' சொன்னவர்' என்று ஒரு பண்டிதர் வேடிக்கையாகச் சொன்னார் *.

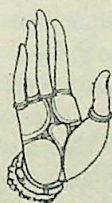
*தர்க்க நூல்களில் மற்றும் சில அருள் உரை புத்தகத்தின் பிந்தைய வெளியீடுகளில் இடம் பெறுகின்றன.

மற்ற எந்த சாஸ்திரத்தையும் படித்து அறிவதற்கு வியாகரணமும் வைசேஷிகமும் நிரம்ப ஒத்தாசை செய்கின்றன என்பது வித்வான்களின் அபிப்பிராயம். இதனால்,

காணாதம் பாணினீயம் ச ஸர்வசாஸ்த்ரோபகாரகம்
என்று வசனமும் இருக்கிறது.

(காணாதம்-வைசேஷிகம்; பாணினீயம்-வியாகரணம்.)

வியாகரணம் நடராஜாவின் டமருவிலிருந்து வந்தது என்றால் நியாய-வைசேஷிக சாஸ்திரங்களும் சிவபெருமான் ஸம்பந்தமுடையனவே. வைசேஷிக சாஸ்திரங்களில் மஹேச்வரனையே பரமாத்மாவாகச் சொல்லி நமஸ்காரம் பண்ணியிருக்கிறது. ஐகத்துக்கு ஈச்வரன் 'நிமித்த' காரணம் என்று கொள்வதில் சைவ மதங்கள் நியாய சாஸ்திரத்தையே பின்பற்றுகின்றன எனலாம்.

உலகப் படைப்பின் காரணம்

நிமித்த காரணம், உபாதான காரணம் என்று இரண்டு உண்டு. ஒரு பாளை இருந்தால் அது உண்டாவதற்கு மண் என்ற ஒரு வஸ்து இருக்க வேண்டும். மண்தான் பாளைக்கு உபாதான காரணம். ஆனால் மண் எப்படிப் பாலையாக ஆகும்? தானே அது ஒன்று சேர்ந்து பாலையாகுமா? குயவன்தான் மண்ணைப் பாலையாகப் பண்ண வேண்டியிருக்கிறது. மண்ணினால் ஒரு பாளை உண்டாக வேண்டுமானால் அதற்குக் குயவன் என்ற காரணமும் வேண்டியிருக்கிறது. குயவன்தான் நிமித்த காரணம்.

ஜ்யோதிஷ சாஸ்திரத்தில் சொன்ன நிமித்தம் வேறு; இந்த நிமித்தம் வேறு.

அணுக்களை உபாதான காரணமாகக் கொண்டு ஈச்வரன்

என்கிற நிமித்த காரணம் ஜகத்தைப் பண்ணியிருக்கிறது என்பது நியாய-வைசேஷிகக் கொள்கை.

மண்ணைப் பானையாக்குவதற்குக் குயவன் அவசியம் வேண்டும். அவன் இல்லாவிட்டால் மண்ணிலே பாணை இல்லை. இல்லாத பாணை என்ற விளைவை மண்ணிலிருந்து குயவன் உண்டாக்குகிறான் என்று சொல்வார்கள். இதற்கு ஆரம்ப வாதம் என்றும், அஸத்-கார்ய-வாதம் என்றும் பெயர். 'ஸத்' என்றால் இருப்பது. 'அஸத்' இல்லாதது. வெறும் மண்ணிலே பாணை இல்லை. இல்லாத பாணை அதிலிருந்து விளைந்தது. இப்படித்தான் சச்வரன் அணுக்களைக் கொண்டே அணுக்களில் இல்லாத சிருஷ்டியைப் பண்ணியிருக்கிறான் என்கிறார்கள். இது நியாயக் கொள்கை.

ஸாங்கியர்களுக்குக் கடவுளே கிடையாது என்று முன்னேயே சொல்லியிருக்கிறேன். அவர்கள் பிரகிருதி என்ற இயற்கையே ஜகத்தாகப் பரிணமித்தது என்பார்கள். இது இந்தக் காலத்து நாஸ்திகர்கள் சொல்வது மாதிரியே என்று நினைத்துவிடக் கூடாது. ஏன் என்றால் (நிர்குண பிரம்மத்தின் ஸ்தானத்தில் இருக்கப்பட்ட) சுத்த ஞான ஸ்வரூபமான 'புருஷன்' என்பவனையும் ஸாங்கியர்கள் சொல்வார்கள். ஜடமான பிரகிருதி இத்தனை ஒழுங்காக இயங்குவதற்கு புருஷனின் ஸான்னித்தியமே காரணம் என்பார்கள். ஸான்னித்தியம் தான் காரணம், புருஷனே நேராக ஈடுபட்டு ஸ்ருஷ்டியைச் செய்யவில்லை என்கிறார்கள். ஸூரிய வெளிச்சத்தில் தானாகப் பயிர் முளைக்கிறது, ஜலம் வற்றுகிறது, துணி காய்கிறது; ஸன்னிதி விசேஷத்தாலேயே இவை நடக்கின்றன. ஸூரியன் இங்கே உள்ள இன்ன பயிரை முளைக்கப் பண்ண வேண்டும், இந்தக் குட்டையிலுள்ள ஜலத்தை வற்ற வைக்க வேண்டும் என்று நினைத்தா இவை நடக்கின்றன? ஐஸைத் தொட்டால் கை மரத்துப் போகிறது. அதனால் அந்த ஐஸ் நம் கையை மரக்கப் பண்ண வேண்டும் என்று உத்தேசித்ததாகச் சொல்லலாமா? இப்படித்தான் புருஷன் ஸ்ருஷ்டியிலே கொஞ்சங்கூடப் பட்டுக் கொள்ளாவிட்டாலும் புருஷனிடமிருந்து பெற்ற சக்தியாலேயே பிரகிருதி இத்தனையையும் தன்னிலிருந்து தானே உண்டாக்கிக் கொள்கிறது. நிமித்த காரணம் என்பதாகச் சச்வரன் என்று ஒருவன் பண்ணவில்லை. பிரகிருதியே இப்படி ஸ்ருஷ்டி

யாகப் பரிணமித்திருக்கிறது என்பது ஸாங்கியர் கொள்கை. இதற்குப் பரிணாமவாதம் என்று பேர்.

நையாயிகர்களின் அஸத்-கார்ய-வாதத்திற்கு மாறாக ஸாங்கியர்கள் ஸத்-கார்ய-வாதத்தைச் சொல்கிறார்கள். உபாதான காரணமான மண்ணிலே இல்லாத பானையை நிமித்த காரணமான குயவன் பண்ணினான் என்று அஸத்-கார்ய-வாதிகள் சொல்கிறார்களல்லவா? ஸத் கார்யவாதிகளான ஸாங்கியர்கள் 'மண்ணுக்குள்ளே பானை முதலிலேயே இருக்கத்தான் செய்தது. எள்ளுக்குள்ளேயே இருக்கிற எண்ணெயைத்தானே வாணியன் செக்கிலே ஆட்டி வெளிக் கொண்டு வருகிறான்? அதுபோல மண்ணில் மறைமுகமாக இருக்கிற பானைதான் பிறகு காரியத்தால் வெளியிலேயும் பானையாக வருகிறது. மண்ணை உபயோகித்தால்தானே பானை வருகிறது? எள்ளை வைத்துப் பானை பண்ண முடியுமா? அல்லது மண்ணைப் பிழிந்து எண்ணெய் எடுக்க முடியுமா? பானையிலே இருப்பதனைத்தும் மண்ணின் அணுக்கள்தான். அந்த அணுக்களின் ரூபத்தை இப்படி ஒழுங்கு செய்ததால் பானை என்ற ஒன்று உண்டாகியிருக்கிறது' என்பார்கள்.

நம் ஆசாரியாள், 'ஆரம்ப வாதமுமில்லை. பரிணாம வாதமும் இல்லை. பிரம்மம்தான் மாயா சக்தியால் இத்தனை ஸ்ருஷ்டி மாதிரி வேஷம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. பரமாத்மக் குயவனுக்கு வேறாக ஒரு மண்ணே இல்லை. அதனால் ஆரம்ப வாதம் சரிப்படாது. பரமாத்மா ஜகத்தாகப் பரிணமித்தது - பால் தயிராகப் பரிணமித்த மாதிரி என்றாலும் தப்பு. அப்படிச் சொன்னால் பால் தயிரானபின் தயிர் தான் இருக்குமே தவிரப் பால் இருக்காது. இம்மாதிரி பரமாத்மா, ஜகத்து பரிணமித்தபின் இல்லாமல் போய் விட்டார் என்றால் அது மஹாத் தப்பல்லவா? அதனால் பரிணாமமும் இல்லை. தான் தானாக சுத்த ஞான ஸ்வரூபமாக ஒரு பக்கம் இருந்து கொண்டே இன்னொரு பக்கம் மாயையால் ஜீவ-ஜகத்துக்களாகத் தோன்றுகிறார். இதெல்லாம் ஒரே ஸத்வஸ்துவின் தோற்றம்தான், வேஷம்தான்! ஒருத்தன் ஒரு வேஷம் போட்டுக் கொள்கிறான் என்றால், அப்பொழுது அவன் அவனாக இல்லாமல் போய் விடுகிறானா என்ன? அப்படித்தான் இத்தனையும் வேஷம், கண்கட்டு வித்தை!

இத்தனையானாலும் பாதிக்கப்படாமல் ஸ்த்வஸ்து ஏகமாக அப்படியே இருந்து கொண்டேயிருக்கிறது' என்று ஒரே அடியாக அடித்து விட்டார். இதற்கு 'விவர்த்த வாதம்' என்று பெயர்.

ஒரு கயிறானது பாம்பு மாதிரித் தோன்றுவது விவர்த்தம். கயிறு என்ற உபாதான காரணத்தை வேறு ஒரு நிமித்த காரணம் பாம்பாக மாற்றவில்லை. எனவே இது ஆரம்ப வாதம் இல்லை. கயிறு பாம்பாகப் பரிணமிக்கவுமில்லை; அதாவது transform ஆகிவிடவில்லை. கயிறு கயிறாகவேதான் இருக்கிறது. ஆனால் நம் அஞ்ஞானத்தால் பாம்பு மாதிரித் தோன்றுகிறது. இப்படியே அஞ்ஞானம் அல்லது அவித்யை என்பதால் பிரம்மம் லோகமாகவும் தனித்தனி ஜீவர்களாகவும் நமக்குத் தெரிகிறது.

ஆசார்யாள் சொன்ன இந்த உண்மைக்குப் போவதற்கு நியாயத்தின் யுக்தி விசாரணை படி போட்டுக் கொடுக்கிறது.

யுக்தியால் பதார்த்தங்களைத் தெரிந்து கொண்டு, அதிலிருந்து வைராக்யம் பெற்று, சுகதுக்கங்கள் இல்லாத வெறுமையான அபவர்க்கம் என்ற ஸ்தானத்துக்குப் போவதோடு நியாய-வைசேஷிகம் நிறுத்தி விடுகிறது. த்வைதத்தில் இதற்கு மேல் போக முடியாது. அத்வைதமாக ஒரே ஸ்தைதப் பிடித்து அதுவே நாம் என்கிறபோதுதான் நிறைந்த நிறைவான மோக்ஷம் கிடைக்கிறது. ஆனாலும் இப்போதிருக்கிற லோக வாழ்வோடு திருப்திப்படாமல் இதற்கு மேலே ஓர் அபவர்க்கத்துக்குப் போக நியாயம் தூண்டி விடுகிறது என்பதே விசேஷந்தான்.

இந்தச் சாஸ்திரத்தின் இன்னொரு பெருமை, அது எத்தனை தினுசான யுக்தி உண்டோ அத்தனையையும் கொண்டு வாதம் பண்ணி, பௌத்தர்கள், ஸாங்கியர்கள், சார்வாகர்கள் (எனப்படும் லோகாயதர்கள்) ஆகியோருடைய கொள்கைகளை ஆக்ஷேபித்து ஈசுவரன் என்ற கர்த்தா உண்டு என்று நிலை நாட்டியிருப்பதாகும்!

சில கதைகளும் வாதங்களும்

அறுபத்து நான்கு வாதங்களை கங்கேச மிச்ரோபாத் யாயர் என்பவர் தமது 'தத்வ சிந்தாமணி'யில் சொல்லியிருக்கிறார். இதுவரை தத்வ விஷயங்களில் மண்டையைக் குழப்பிக் கொண்டதால் இப்போது கொஞ்சம் கதை சொல்கிறேன். கங்கேசருடைய கதைதான்!

கங்கேசர் பூர்வத்தில் மஹா அசடாக இருந்தார். அவர் வங்காளத்தில் இருந்தவர். குலீன பிராமண குலத்தைச் சேர்ந்தவர். குலீனர் என்றால் நல்ல குலத்தில் உண்டானவர்கள் என்று அர்த்தம். நல்ல குலத்தில் பிறந்த இவர்களுக்கே மட்டமான பிராமணப் பெண்களையெல்லாம் கல்யாணம் செய்து கொடுத்து விடுவது வங்காளதேசத்து வழக்கம். அதனால் குலீனர் ஒருவர் ஐம்பது பேருக்குமேல் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்வதுமுண்டு. கங்கேச மிச்ரர் ஒரு பெண்ணை மட்டும் கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டு மாமனார் வீட்டிலேயே இருந்தார். அசட்டுக்கு ஒரு பெண்ணுக்கு மேலே யார் கொடுப்பார்கள்?

வங்காளிகள் மத்யம் சாப்பிடுவார்கள். வங்காளத்தில் ஆறு மாஸம் தேசம் முழுவதும் பிரவாஹமாகவே இருக்கும். கறிகாய் போட இடமிருக்காது. அதனால் இந்த மாஸங்களில் மத்யத்தை அவர்கள் உபயோகப்படுத்துவார்கள். கிழக்கு வங்காள தேசத்தார் அதை 'ஜல புஷ்பம்' என்றே சொல்லுவார்கள். அதாவது அது வெஜிடேரியன் உணவு என்று அர்த்தம்!

கங்கேசருடைய மாமனார் வீட்டில் அந்த ஸாமான் சமைப்பது வழக்கம். 'மாப்பிள்ளை' என்று மரியாதையாகக் கூப்பிடாமல் கங்கேசரை 'கங்கா' என்று எல்லோரும் கூப்பிடுவார்கள். அவர் அசடு என்பதால் அவர் இலையில் எலும்பை

மட்டும் பரிமாறுவார்கள். மற்றவர்கள் இலையில் ஸத்தைப் பரிமாறுவார்கள். பிறகு அவரை எல்லோரும் பரிஹாஸம் செய்வார்கள்.

அது அவருக்குப் பொறுக்கவில்லை. ஒரு நாள் ஒருவரிடமும் சொல்லாமல் காசிக்குப் போய்விட்டார். அங்கே போய்ப் பத்து வருஷம் படித்தார். வீட்டிலுள்ளவர்கள், அசடு எங்கேயோ போய்விட்டதென்று பேசாமல் இருந்து விட்டார்கள்.

அவர் படித்து விட்டு வீட்டுக்கு வந்தார். எங்கேயோ சுற்றி அலைந்து வந்திருக்கிறது, இன்னமும் அசடாகவே இருக்கும் என்று எல்லோரும் நினைத்தார்கள். வழக்கப்படி அஸ்தியை (மீன் எலும்பைப்) பரிமாறினார்கள். அப்பொழுது அவர் சொன்னார்:

நாஹம் கங்கா: கிம்து கங்கேச மிச்ரா:

‘நான் கங்கா அல்ல; கங்கேச மிச்ரனாக்கும்’ என்று அர்த்தம். ‘அசட்டுக் கங்காவாக இருந்தால் - கங்கையிலேதான் அஸ்தியைக் கரைக்கிறதாலே - எனக்கும் அஸ்திபோடுவது நியாயந்தான்! ஆனால் இப்போது அந்த கங்கா பேருக்குப் பின்னாடி ‘மிச்ரா’ போட்டுக் கொள்ளுகிற யோக்யதையோடு, படித்துப் பண்டிதனாகவாக்கும் வந்திருக்கிறேன்!’ என்று ரத்தினச் சுருக்கமாகத் தெரிவித்து விட்டார்.

வேட்டகத்துக்காரர்களுக்கு அவர் பெருமை தெரிந்தது.

அந்தக் கங்கேசமிச்ரர்தான் பிறகு நவ்ய ந்யாயம் என்ற பெயரில் புத்துயிர் பெற்று எழுந்த ந்யாய சாஸ்திரத்தின் மூல புருஷராகித் தத்வசிந்தாமணியை எழுதினவர். அதற்கு ரகுநாத சிரோமணி என்பவர் தீதிதி என்று ஒரு வியாக்கியானம் எழுதி இருக்கிறார். அவர் காலத்திற்குப் பின்புதான் ‘சிரோமணி’ என்னும் பட்டம் வழக்கத்தில் வந்தது. கதாதரர் என்பவர் அதில் பத்து வாக்கியத்திற்கு வியாக்கியானம் ஒரு பெரிய புஸ்தக ரூபமாக எழுதியிருக்கிறார். ஆனாலும் ஒரு வாக்கியங் கூட அதிகமாகத் தோன்றாது. ‘கதாதரியில் (கதாதரர் எழுதிய புஸ்தகத்துக்கு ‘கதாதரி’ என்று பெயர்) ஐந்து வாதம் வாசித்

தால் அவன் புத்திசாலியாவான்; பத்து வாதங்கள் வாசித்தால் இன்னும் கெட்டிக்காரனாகிறான்; அதில் ப்ராமாண்யவாதம் என்று ஒன்று இருக்கிறது; பிரமாணங்களைப் பற்றிய வாதமே ப்ராமாண்ய வாதம். அதை வாசித்தவன் எல்லோரையும் விடக் கெட்டிக்காரன் ஆகிறான்' என்று சொல்வதுண்டு. 'சுதாதரி'யை இன்றும் தர்க்க சாஸ்திரம் படிப்பவர்கள் வாசித்து வருகிறார்கள்.

ப்ராமாண்ய வாதம் என்றேனே, அதைச் சொல்வதென்றால் மூளை குழம்பும். ஆனால் நம் ஆசார்யாள் அவதாரம் பண்ணிய காலத்தில் மண்டனமிசீரரின் வீட்டு வாசலில் இருந்த கிளிகள்கூட இந்தப் பிராமாண்ய வாதத்தை 'டிஸ்கஸ்' பண்ணிக் கொண்டிருந்தனவாம்!

மண்டனமிசீரரின் ஊரான மாஹிஷ்மதிக்கு சங்கர பகவத் பாதாள் போனார். அந்த ஊரில் நதியிலிருந்து தீர்த்தம் எடுத்துக் கொண்டு போகிற பெண்களைப் பார்த்து, 'மண்டன மிசீரரின் வீடு எங்கே இருக்கிறது?' என்று கேட்டார். அந்த ஊரிலே ஸாமான்ய ஸ்திரீகளுக்குக்கூட நிரம்பப் பாண்டியத்யம் இருந்தது. அதனால் ச்லோக ரூபமாகவே ஆசாரியருக்கு அவர்கள் பதில் சொன்னார்கள். இப்படி மண்டன மிசீரரின் வீட்டுக்கு அடையாளம் சொல்வதாக அந்தப் பெண்கள் சொன்ன ச்லோகங்களில் ஒன்று -

ஸ்வத: ப்ரமாணம் பரத: ப்ரமாணம்
கிராங்கனா யத்ர ச ஸங்கிரந்தே
த்வாரஸ்த நீடாந்தர ஸந்திருத்தா
ஜாந்ஹி தன்-மண்டன பண்டிதௌ:॥

'ஆதிகாலத்தில் இந்தியாவில் புருஷர்கள்தான் படிப்பறிவு பெற்றிருந்தார்கள்; பெண்களை மட்டும் தட்டி நிரக்ஷரகுக்ஷிகளாகவே அடைத்து வைத்திருந்தார்கள்' என்று சொல்வது எவ்வளவு தப்பு என்பது இம்மாதிரியான நிகழ்ச்சிகளிலிருந்து தெரிகிறது. மனுஷப் பெண்கள் மட்டுமல்ல, கிளியிலேகூட பெண்களாக இருக்கப்பட்ட 'கிராங்கனா'க்களும் சாஸ்திர ஆராய்ச்சி பண்ணினவாம். அதைத்தான் ச்லோகம் சொல்கிறது.

‘எந்த வீட்டு வாசலில் உள்ள பெண் கிளிகள் ‘ஸ்வத: ப்ரமாணம் - பரத: ப்ரமாணம்’ என்பவை பற்றி வாதம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கின்றனவோ, அந்த வீடுதான் மண்டன மிச்ர பண்டிதருடையது என்று தெரிந்து கொள்வீராக!’ என்பது ச்லோகத்தின் அர்த்தம்.

மேலே நான் சொன்ன ப்ராமாண்ய வாதத்தில்தான் இந்த ‘ஸ்வத: ப்ராமண’மும் வருகின்றன.

இத்தனை சொன்னபின் அது என்ன வாதம் என்றுதான் கொஞ்சம் பார்த்து விடலாம். மண்டையை உடைக்கிற ஸமாசாரம்தான். அதைப்பற்றி வேடிக்கையாக ஒரு கதைகூட உண்டு.

நம் தென் தேசத்தவர்களில் ஒருவர் தர்க்கம் வாசிக்கலா மென்று வங்காளத்தில் உள்ள நவத்வீபத்துக்குப் போனாராம். வங்காளத்தில்தான் தர்க்கம் வாசித்தவர்கள் அதிகம். நம் ஊரிலிருந்து போனவர் மஹாகவி, தம்முடைய கவித்வத்தினால் நம் ஊரில் நிறையப் பணம் ஸம்பாதித்தார். பின்பு பிராமாண்யவாதத்தை நேரே நவத்வீபத்திற்குப் போய் வாசிக்கலாமென்று போனார்.

வாசித்தார்.

ஆனால் ஒன்றும் ஏறவில்லை.

மேலும், பிரயத்னம் பண்ணிப் பார்த்தார். இதனால் அவருக்கிருந்த கவித்வ தாரை போய்விட்டது! தர்க்கத்தில் போய் முட்டிக் கொண்டதில் ஏற்கெனவே இருந்த கவித்வமும் போய்விட்டது. பணமும் போய்விட்டது. கவித்வமாவது இருந்தால் மறுபடி பணம் ஸம்பாதித்துக் கொள்ளலாம். அதுவும் போய்விடவே மிகவும் வருத்தப்பட்டார். பிராமாண்யவாதமும் வரவில்லை. ச்லோகம் பண்ணும் சக்தி கடைசியாகத் துளி மிஞ்சியிருந்ததைக் கொண்டு இப்படிப் புலம்பினாராம்:

நம: ப்ராமாண்ய வாதாய மத்-கவித்வ-(அ)பஹாரிணே

‘என்னுடைய கவிதா சக்தியை அபஹரித்த பிராமாண்ய வாதத்திற்கு நமஸ்காரம்’ என்பது அதனுடைய அர்த்தம்!

இந்தப் பிராமாண்ய வாதத்தைத்தான் மண்டனமிச்சரர் வீட்டுக் கிளிகள் பேசிக்கொண்டு இருந்தன. அந்த வாதத்தைப் பற்றி நாம் கொஞ்சம் விசாரிப்போம்.

ஒரு வஸ்துவைப் பார்த்தால் அதைப் பற்றிய ஞானம் உண்டாகிறது. சில ஞானங்கள் சரியாய் இருக்கின்றன. சில தப்பாய் இருக்கின்றன. ஸ்படிகத்தைக் கற்கண்டு என்று நினைக்கிறோம். அது தப்பான ஞானம். கற்கண்டைக் கற்கண்டாக நினைப்பது சரியான ஞானம். சரியான ஞானத்தைப் ப்ரமா (prama) என்பார்கள். தப்பான ஞானத்தை ப்ரமா (bhrama) என்று சொல்லுவார்கள். ஸம்சயஞானம் என்றும் நிச்சய ஞானம் என்றும் இரண்டு விதம். இது சரியான அறிவா என்ற ஐயத்துடன் கூடினது ஸம்சயஞானம். ஐயமில்லாமல் உறுதியுடன் அறிவது நிச்சயஞானம். சில சமயங்களில் ஒன்று தப்பாகத் தோன்றினாலும் அப்போதைக்கு நிஜமாகத்தான் தோன்றுகிறது. அப்பொழுது இந்த ஞானம் பிரமாணம்தான் என்று தோன்றும் - ஸ்படிகக் கற்கண்டு மாதிரி. சில ஞானங்கள் தோன்றும் பொழுதே பொய்யாகத் தோன்றுகின்றன. குளத்திற்குள் தலைகீழாகத் தெரிகிற மரத்தின் பிரதிபிம்பத்தை அறியும் பொழுதே அது நிஜமல்ல, அப்ரமாணம் என்றும் தோன்றுகிறது. ஞானம் வரும் பொழுதே பிரமாணம் என்று தோன்றுவதும், அப்ரமாணம் என்று தோன்றுவதும் ஆக இரண்டு வகை. வரும் காலத்திலே இது நிஜந்தான் என்று வருகிற ஞானம் பிராமாண்ய க்ரஹ ஞானம்; தோன்றும் பொழுதே அப்ரமாணம் என்று தோன்றுவது அப்ரமாண்ய க்ரஹ ஆஸ்கந்தித ஞானம். ப்ரமை (pramāi)யில் போலவே ப்ரமை (bhramāi)யிலும் பிரமாண ஞானம் உண்டு. அதனால் தான் ஸ்படிகத்தைக் கற்கண்டாக நினைக்கும் பொழுதும் நம்முடைய நினைப்பு பிரமாணமாகத் தோன்றுகிறது.

இப்படியாக ஒரு வஸ்து தோன்றும்போதே அது நிஜமானது (ப்ரமாணம்) அல்லது பொய்யானது (அப்ரமாணம்) என்றும் தோன்றுகிறதே, இந்த ப்ரமாண - அப்ரமாண அறிவானது வஸ்துவைப் பார்க்கிற நம்முடைய ஞானத்தி

லிருந்து (subjective-ஆகத்) தோன்றுகிறதா, அல்லது (objective-ஆக) அந்த வெளி வஸ்துவிலிருந்து தோன்றுகிறதா? நம்மிலிருந்து தோன்றினால் 'ஸ்வத: ப்ரமாணம்'. நாம் அறிகிற வஸ்துவிலிருந்து தோன்றினால் 'பரத: ப்ரமாணம்'.

இந்த இரண்டில் எது சரி என்றுதான் மண்டனர் வீட்டுப் பெண் கிளிகள் வாதம் செய்தனவாம்!

நமக்கு உண்டாகும் ஞானம் பிரமாணமானது அல்லது அப்பிரமாணமானது என்று ஏற்படுகிற உறுதி நம் ஞானத்துள்ளேயே ஸ்ப்ஜெக்டிவாக இருப்பதில்லை. அது நாம் அறிகிற வஸ்துவிடமுள்ள குணத்தால் ஏற்படுவதுதான். அந்த வஸ்து விடமிருந்து நடைமுறையில் பிரயோஜனம் அடைய முடிந்ததால் தான் நம்முடைய ஞானம் சரியானது அல்லது தப்பானது என்று ஆகிறது. அதாவது நம் ஞானம் சரியா, தப்பா என்பது ஆப்ஜெக்டிவ்தான் என்பதே நியாய சாஸ்திரத்தின் கருத்து. மண்டனிச்ரர் போன்ற மீமாம்ஸர்களின் அபிப்பிராயமோ இதற்கு மாறானது. நம் ஞானம் பிரமாணமானது என்கிற உறுதி நம்முடைய அறிவையே சேர்ந்த விஷயந்தான்; ஆனால் நம் ஞானம் பிரமாணமில்லை (அப்ரமாணம்) என்று தெரிவது வெளி வஸ்துவைப் பொறுத்த விஷயம் - 'ப்ரமாண்யம் ஸ்வத: அப்ரமாண்யம் பரத:' - என்பது அவர்கள் கட்சி.

இந்த வாதங்களெல்லாம் தர்க்கத்தில் வரும்.

'வாதம்' என்றாலே இந்தக் காலத்தில், தான் சொன்னதே சரியென்று பிடிவாதம் பண்ணுவது என்று தப்பாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வாஸ்தவத்தில் வாதமென்பது நாமும் பேசி எதிராளியையும் பேசவிட்டு இரண்டையும் ஆலோசித்துச் சீர்தூக்கி உண்மையை அறிவதுதான். அனேக இடங்களுக்குப் போய் மண்டனிச்ரர் போன்றவர்களிடம் ஆசாரியாள் வாதம் செய்தார் என்பது இப்படித்தான்!

மற்றவன் சொல்கிறதையும் கேட்டே அவர் அத்வைதம் தான் சத்தியம் என்று முடிவு பண்ணினார். ஆகையால் வாதம் என்பது exchange of thoughts (பரஸ்பரக் கருத்துப் பரிவர்த்

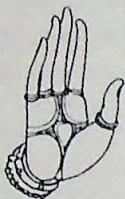
தனை) தான்; பிடிவாதம் இல்லை. நாம் சொல்வதே சரி என்று முதலிலேயே தீர்மானம் பண்ணிக் கொண்டு அதற்காகவே கட்சி கட்டிக் கொண்டு பேசுவதற்கு 'ஜல்பம்' என்று பெயர்; 'வாதம்' என்று இல்லை. மூன்றாவதாக இன்னொன்று இருக்கிறது: ஜல்பத்தில் உள்ள மாதிரித் தனக்கென்று ஒரு கட்சி இல்லாமல், ஆனாலும் மற்றவர் எந்தக் கட்சியைச் சொன்னாலும் அதை ஆக்ஷேபித்துச் சண்டை போடுவதுதான் அது. அதற்கு 'விதண்டை' என்று பெயர். 'விதண்டாவாதம்' என்பது இதிலிருந்துதான் வந்தது.

அசட்டு கங்கேசர் மஹாபுத்திமானாகி வங்காளத்துக்கு வந்ததிலிருந்து (கி.பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து) நியாய சாஸ்திரம் புத்தியிர் பெற்றது. வங்காளத்தில் புதிதாக ஏற்பட்டு, பிற்பாடு விருத்தி அடைந்த இந்த சாஸ்திரத்திற்கு 'நவ்ய-நியாயம்' என்ற பெயர் உண்டு. 'நவ்யம்' என்றால் 'புதிதான' என்று அர்த்தம். அந்தப் பெயர் ஏற்பட இன்னொரு காரணம் வங்காளத்தில் 'நவத்வீபம்' என்ற பாகத்திலேதான் கங்கேசரும், பிறகு அவரை அனுஸரித்து வந்தவர்களும் வாழ்ந்தனர். 'நவத்வீபம்' என்பதை 'நதியாத்' (Nadiad) என்கிறார்கள். ஸ்ரீகிருஷ்ண சைதன்யர் அந்தச் சீமையில் பிறந்தவர்தான். சைதன்யரும் மஹாவித்வான். சாஸ்திரங்களையெல்லாம் படித்தவர். அப்புறம் 'கிருஷ்ணா கிருஷ்ணா' என்று ஸங்கீர்த்தனம் பண்ணிக் கொண்டு, இந்தப் பஜனைதான் மோக்ஷமார்க்கம் என்று ஸித்தாந்தம் செய்தார்.

லோகம் நிஜமானது, மாயை அல்ல, ஜீவாத்மாக்கள் பல உண்டு, பரமாத்மா வேறே என்கிற த்வைதமான அபிப்பிராயங்களை நியாய சாஸ்திரம் சொன்னாலும், நிரீச்வர வாதத்தை ஆக்ஷேபித்து ஈச்வரனை நிலைநாட்டியதனாலும், அத்வைதமான யுக்திக்குப் போவதற்கு இதனுடைய வாதங்கள் அஸ்திவாரம் போட்டுக் கொடுப்பதாலும் உத்தமமான சாஸ்திரமாக இருக்கிறது.

நியாயம் நிரம்ப அறிவு வாதமுள்ள வேத உபாங்கமாக இருக்கிறதென்றால், இதற்கு அடுத்ததாகச் சதுர்தச வித்யைகளில் வருகிற 'புராண'த்தைத்தான் இக்காலப் படிப்பாளிகள் ஒரே 'superstitious' (மூட நம்பிக்கைகளின் மயமானது) என்கிறார்கள். அதைப்பற்றிக் கொஞ்சம் பார்க்கலாம்.

புராணம் வேதத்தின் பூதக்கண்ணாடி

புராணம் என்பது வேதத்துக்குப் பூதக் கண்ணாடி. சின்னஞ்சிறியதாக இருப்பதை பூதக்கண்ணாடி. நன்றாகப் பெரிசு பண்ணிக் காட்டுகிறதல்லவா? இம்மாதிரி வேதத்தில் சுருக்கமாக, சின்னச் சின்னதாகப் போட்டிருக்கிற தர்மவிதிகளை கதைகள் மூலம் பெரிசு பண்ணிக் காட்டுவதுதான் புராணம்.

ஒன்றைச் சுருக்கமாகச் சொன்னால் அது மனஸில் ஆழப் பதியாமல் போய்விடலாம். அதையே சுவாரஸ்யமான கதையாக விஸ்தாரம் பண்ணிச் சொன்னால் நன்றாக மனஸில் பதியும்.

'ஸ்த்யம் வத' (உண்மையே பேசு) என்று மட்டும் வேதம் சொல்கிறது. அப்படிப் பேசுவதால் எத்தனை பெருமை ஏற்படுகிறது என்பதை ஹரிச்சந்திரன் கதை பல அத்யாயங்களில் விஸ்தாரமாகச் சொல்கிறது. 'தர்மம் சர' (அறத்தைப் பின்பற்று) என்று இரண்டு வார்த்தையில் வேதம் சொன்னதை நீள நெடுக மஹாபாரதத்தில் தர்ம புத்திரரின் கதையாகச் சொல்லியிருக்கிறது. 'மாத்ரு தேவோ பவ', 'பித்ரு தேவோ பவ' (அன்னை தந்தையை தெய்வமாகக் கொள்) என்ற வேதவாக்குக்கு ஸ்ரீராம சரித்ரம் பூதக்கண்ணாடியாய் இருக்கிறது. அடக்கம், பொறுமை, தயை, கற்பு முதலான அனேக

தர்மங்களை - வேதத்தில் கட்டளையிட்டுள்ளவற்றை - புராண புருஷர்களும், புண்ய ஸ்திரீகளும் தங்களுடைய சரித்திரத்தின் மூலம் நன்றாகப் பிரகாசிக்கும்படிச் செய்திருக்கிறார்கள். அவற்றைப் படிப்பதாலும், கேட்பதாலும் இந்தத் தர்மங்களில் நமக்கு ஆழ்ந்த ஈடுபாடு உண்டாகிறது.

இவர்கள் எல்லாருக்கும் சோதனைகளும் கஷ்டங்களும் நிறைய வந்திருக்கின்றன. அனேகத் தப்புத் தண்டாக்களைச் செய்கிற நம்மைவிட இந்த உத்தமமான புராண பாத்திரங்கள் தான் ஜாஸ்தி கஷ்டப்பட்டிருக்கிறார்கள். ரொம்பவும் பயங்கரமான சோதனைகளுக்கு ஆளாகியிருக்கிறார்கள். ஆனாலும் இவர்களுடைய சரித்திரத்தைப் படிக்கும்போது, 'தர்மங்களை அனுஸரிப்பதனால் கஷ்டந்தானே ஏற்படுகிறது? அதனால் அனுஸரிக்க வேண்டாமே!' என்று தோன்றுவதேயில்லை. அத்தனை கஷ்டத்திலும், சோதனையிலும் விட்டுக் கொடுக்காமல் அவர்கள் பாறாங்கல் மாதிரித் தர்மத்திலேயே நிற்பதால் பெற்றிருந்த மனத் தெளிவுதான் நம் மனஸில் பதிகிறது. அதோடுகூட அந்த உத்தமர்கள் படும் கஷ்டங்களைக் கேட்கும் போது நம் உள்ளம் உருகுவதாலேயே, நம்முடைய அழுக்குகளையும் அலம்பிவிட்டாற்போல் இருக்கிறது. முடிவிலே அவர்களுக்கு ஏற்படுகிற பெரிய வெற்றியும், கீர்த்தியும் நமக்கு அந்தத் தர்மங்களில் கெட்டியான பிடிமானத்தை உண்டாக்கித் தருகின்றன!

புராணமும், சரித்திரமும்

நம் தேசத்திற்குச் History (சரித்திரம்) இல்லை என்று ஒரு குறை சொல்லப்படுகிறது. புராணம் சரித்திரந்தான். ஆனாலும் இக்காலப் படிப்பாளிகள் கிறிஸ்துவுக்குப் பிற்பாடு ஓர் இரண்டாயிரம் வருஷத்துக்குள் நடந்தது தவிர மற்ற எதையும்

- புராணங்களில் சொல்லியிருப்பவைகளை - ஹிஸ்டரியாக மதிப்பதில்லை. புராணங்களில் ஏதோ கொஞ்சம் உண்மை இருக்கலாம் என்று தங்கள் ஆராய்ச்சியில் தெரிவதாகச் சொல்லிக் கொண்டு, தங்களுக்குப் பிடித்த ஆரிய-திராவிடப் பிரிவினைக் கொள்கை மாதிரியான பொய் விஷயங்களுக்கு மட்டும் புராணங்களில் ஆதாரம் இருப்பதாகக் காட்டிவிட்டு, பாக்கி அதில் வருகிற அற்புதமான விஷயங்கள் (miracles), அதீந்திரியமான விஷயங்கள் (supernatural) எல்லாம் கட்டுக்கதை, புளுகு மூட்டை என்று தள்ளி விடுகிறார்கள். புலன்களுக்கு அகப்புடுகிற விஷயங்களுக்கு அப்பாற்பட்டதாக எதுவும் யதார்த்தத்தில் நடந்திருக்க முடியாது என்கிற தீர்மானத்தில் இவர்கள் இருப்பதால், 'மிஸ்டரி' (மர்மமான அதிசயங்கள்) நிறைய வருகிற புராணங்களை 'ஹிஸ்டரி' இல்லை என்று ஒதுக்கி விடுகிறார்கள்.

இப்போது தாங்கள் எழுதி வைத்திருக்கிற சரித்திரத்தை எல்லோரும் படிக்க வேண்டும் என்று ஸ்கூலிலேயே பாடமாக வைத்துவிட்டுப் புராணத்தைக் கழித்துக் கட்டுவது குழந்தைகளுக்கு நல்லது செய்வதாகாது. புராணங்கள் குழந்தைகளுடைய உள்ளத்தை நல்ல நெறிகளில் சேர்ப்பது போலச் சரித்திரத்தில் எதுவும் இல்லை.

சரித்திரம் படிக்க வேண்டாம் என்று நான் சொல்லவில்லை. படிக்கத்தான் வேண்டும். புராணங்களும் சரித்திரம்தான். அதனால் அவற்றையும் படிக்க வேண்டும் என்கிறேன்.

ஏன் சரித்திரம் படிக்க வேண்டும் என்பதற்குச் சொல்கிற அனேகக் காரணங்களில் ஒன்று - 'History repeats itself' என்பது. சரித்திரம் திரும்பத் திரும்ப ஒரே மாதிரி நடக்கிறது என்கிறார்கள். அதனால் பூர்வத்தில் எப்படி நடந்தது என்று தெரிந்து கொண்டால், அதிலிருந்து இனி எப்படி நடக்கும் என்று தெரிந்து கொள்ளலாம். பூர்வத்தில் நடந்ததிலிருந்து எதிர்காலத்துக்குப் படிப்பினை பெறலாம். இப்படியிப்படிச் சூழ்நிலை உருவாகிக் கொண்டு போனால் யுத்தம் ஏற்படும், ஜனங்களின் வாழ்வு கெட்டுப் போகும், ஒரு பெரிய நாகரிகமே விழுந்து விடும் என்பது சரித்திரத்தைப் பார்க்கும்போது தெரிகிறது. இதனால் அதே மாதிரியான சூழ்நிலைகள் இப்போது உருவா

னால் அவற்றை முதலிலேயே உஷாராக இருந்து தடுத்துவிட வசதியாக இருக்கும். இது சரித்திரத்தின் ஒரு பிரயோஜனம் என்கிறார்கள்.

கல்பத்துக்குக் கல்பம் ஒரே மாதிரியாக ஸம்பவங்கள் நடக்கின்றன; ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் ராமாயணம், பாரதம், பாகவதம், தசாவதாரம் மற்றும் எல்லாப் புராணங்களும் நடக்கின்றன என்று நம் சாஸ்திரங்களில் சொல்லியிருப்பதைத் தான் History repeats itself என்று கொஞ்சம் மாறுதலான அபிப்பிராயத்தோடு சொல்லுகிறார்கள்.

ஆனாலும் நடைமுறையில் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற ஹிஸ்டிரியைப் பார்த்து யாராவது எந்தப் படிப்பினையாவது பெறுகிறார்களா என்று பார்த்தால் அதுதான் இல்லை! செங்கில்கான், தைமூர், கஜினி, மாலிக்காஃபூர் போலப் பல பேர் அவ்வப்போது தோன்றி தேசங்களைச் குறையாடி ஹதாஹதம் செய்திருக்கிறார்கள் என்று சரித்திரத்திலிருந்து தெரிகிறது. தெரிந்து கொண்டதால் மட்டும் இப்படிப்பட்ட வெறிப் போக்குகளை நிறுத்த முடிந்திருக்கிறதா என்ன? இவர்கள் மாதிரியே ஒரு ஹிட்லரும் முஸோலினியும் வந்து மறுபடி ஹதாஹதம் செய்கிறார்கள். இன்னும் கிட்டத்தில் பிரத்தியக்ஷமாகவே பார்க்கிறோம் - ஒரு லஞ்சம், 'கரப்ஷன்', வேண்டியவர்களுக்குப் பட்சபாதம் காட்டுவது, வேலை கொடுப்பது என்றெல்லாம் ஒரு ராஜாங்கத்தார் பண்ணினால் அதற்கு ஜனங்களின் ஆதரவு போய்விடுகிறது என்று எலெக்ஷனில் தெரிகிறது. அப்புறம் வேறே சிலர் ராஜாங்கத்தை அமைக்கிறார்கள். ஆனால் படிப்பினை ஒன்றும் பெற்றதாகத் தெரியக் காணோம்! அதே தோஷங்களை இவர்களும் செய்தாக ஏற்பட்டு, அடுத்த எலெக்ஷனில் அதே கதி இவர்களுக்கும் உண்டாகிறது. ஒரு குறுகிய காலத்துக்குள்ளேயே இப்படி ஏற்படுகிறது. ஆகையால் History repeats itself என்று தெரிந்து கொண்டு விடுவதால் மட்டும் அதிலிருந்து நல்ல பாடம் எதையும் படிக்க முடியவில்லை என்றும் தெரிகிறது. 'ரிபீட்' ஆகாமல் ஹிஸ்டிரியை நிறுத்தும்படிச் செய்வதற்கு அதில் எதுவும் இல்லை.

தர்மத்தை நாம் ஏற்கும்படியாகச் சரித்திரத்தோடு குழைத்துக் கொடுத்தால்தான் அது நம்மை நல்வழிப்படுத்தித் தப்பான

ஸமாசாரங்கள் 'ரிபீட்' ஆகாமல் செய்ய உபாயமாகும். புராணம் இதைத்தான் செய்கிறது!

சரித்திரத்தில் வெறுமே காலவாரியாக ராஜாக்களின் வரலாற்றைத்தான் தந்திருக்கிறது. இதிலே கொடுங்கோலர்கள் கெடுதல் அடைந்தார்களா, உத்தமமான ராஜாக்கள் உயர்ந்த கதியைப் பெற்றார்களா என்பதற்கு முக்யமில்லை. கர்ம நியதிப்படி ஈசுவரன் இவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட பாப-புண்ய பலன்களைக் கொடுத்துத்தான் இருப்பார். ஆனால் அது இந்த ஜன்மாவிலேயே கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்பதில்லை அல்லவா? பின் ஜன்மாக்களில் இந்தப் பலன்கள் ஏற்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் இதை விசாரிப்பது ஹிஸ்டரியின் காரியமில்லை. விசாரித்து அறிகிற சக்தியும் சரித்திரக்காரர்களுக்குக் கிடையாது. ஒரு கஜினியோ, ஹிட்லரோ இந்தப் பூமியில் வாழ்ந்தவரை கொடி கட்டித்தான் பறந்தார்கள் என்றாலும் உயிர்போனபின் அவர்களுக்கு நரக வாஸம் கிடைத்தது; அல்லது ரொம்பவும் நீசமான மறு ஜன்மா ஏற்பட்டது என்றால் இதையும் புராணம் விசாரித்துச் சொல்லும். புராண கர்த்தாக்களுக்கு அந்தச் சக்தி உண்டு; இதைச் சொல்கிற லக்ஷ்யமும் உண்டு. ஹிஸ்டரி நிபுணர்களுக்கு இந்த இரண்டும் இல்லை. அதனால்தான் ஹிஸ்டரியில் பார்க்கிறவர்களில் அனேகரின் ஜீவிதத்திலிருந்து பாப-புண்யங்களைப் பற்றி நாம் படிப்பினை பெற முடிவதில்லை.

புராணமும் சரித்திரந்தான் என்றாலும், அது பாப-புண்யங்களில் ஜனங்களுக்குப் பாடம் கற்பித்து அவர்களைத் தர்மத்தில் செலுத்தும்படியான வரலாறுகளை மட்டும் 'ஸெலக்ட்' பண்ணிக் கொடுக்கிறது. தர்மசாலிகளாக இருந்ததால் அந்த ஜன்மாவிலேயே உயர்வை அடைந்தவர்கள் யாரோ, தர்மத்தை விட்டதால் அந்தப் பிறவியிலேயே கெடுதலை அடைந்தவர்கள் யாரோ, அப்படிப்பட்டவர்களின் கதைகளையே புராணங்கள் பெரும்பாலும் 'ஸெலக்ட்' பண்ணி நமக்குக் கொடுக்கின்றன. இல்லாவிட்டால் அடுத்த ஜன்மாக்களைச் சொல்லி அதில் பாத்திரங்கள் பாப-புண்ய பலன்களை அடைந்ததைச் சொல்லும். பாப-புண்ய பலன்களில் நம்மைச் சேர்க்காத புராணக் கதை எதுவுமே கிடையாது. ஆகையால், 'பழைய சரித்திரங்களைப் படிப்பதனால் அந்தப் பழைய அனுபவங்கள் இனிமேல் நடக்க

வேண்டியதற்கு வழிகாட்டியாக இருக்கும். நல்லவர்களாக இருந்து, நல்ல காரியங்களைச் செய்து நன்மையை அடைந்தவர்களுடைய சரித்திரங்களை நாம் படித்தால் நாமும் அப்படியிருக்க ஒரு தூண்டுகோலாக இருக்கும். கெட்டவர்களாக இருந்து உலக சேஷமத்துக்குக் கேடு பண்ணிக் கொண்டு முடிவில் தாங்களே அதைவிடக் கஷ்டம் அடைந்தவர்களுடைய கதைகளைப் படிப்பதால் நாம் அந்த வழியில் போகாமல் லகானை இழுத்த மாதிரி இருக்கும்' என்பதாகச் சரித்திரப் படிப்புக்குப் பிரயோஜனம் சொல்வதானால், இந்தப் பிரயோஜனத்தை வாஸ்தவத்தில் தற்கால ஹிஸ்டரியால் அடைய முடியவில்லை. புராணத்தினால்தான் அடைய முடிகிறது.

‘நல்லவை - கெட்டவை பற்றி நமக்கு ஒருவிதமான பாடமும் கற்பிக்காமல் வெறுமே காலவாரியாக பல ராஜாக்கள் ஆண்டதையும், சண்டை போட்டதையும் வளர்த்திச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. நாம் வாழ்க்கையில் எடுத்துக் கொள்ளும் படியான உபதேசம் இல்லாத சரித்திரம் நமக்கு வேண்டாம். ஆத்மலாபமான சரித்திரங்களையே சொல்வோம்’ என்ற அபிப்பிராயத்தோடு புராணங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

சந்திர வம்சம், சூரிய வம்சம் என்பது போலப் புராணங்களிலும் ராஜாக்களின் பரம்பரை முழுக்கச் சொல்லியிருக்கும். இவனுக்குப் பின் இவன் என்று பெரிய லிஸ்ட் கொடுத்திருக்கும். ஆனால் அவர்களில் நாம் நல்வழிப்படப் பிரயோஜனப் படாதவர்களின் கதையை ஒரு வரி, இரண்டு வரியில் சொல்லி முடித்திருக்கும்; அல்லது பேரை மட்டும் சொல்லி விட்டிருக்கும். நாம் படிப்பினை பெறும்படியானவர்களின் சரித்திரங்களையே விஸ்தாரமாகச் சொல்லியிருக்கும். உதாரணமாக த்ருவனின் (துருவனின்) அப்பாவான உத்தானபாதன், த்ருவனுக்கு அப்புறம் அரசாண்ட அவனுடைய பிள்ளை இவர்களைப் பற்றியும் பாகவத புராணத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. ஆனால் ஏதோ இரண்டு வரி, நாலு வரிதான் இருக்கும். பக்தி, விடாமுயற்சி, மனவுறுதி முதலியவற்றுக்குப் பாடமாக உள்ள த்ருவ சரித்திரத்தை மட்டும் ஸவிஸ்தாரமாகச் சொல்லியிருக்கிறது.

புராணம் பொய்யென்று இங்கிலீஷ்காரர்கள் சொல்லி

நம்முடைய தேசத்தின் ஹிஸ்டரியை எழுதினார்கள். அதிலே தங்களுக்குப் பிடித்த divide-and-rule (பிரித்து ஆளும்) கொள்கைக்கு ஸாதகமான ரேஸ் தியரி முதலான அனேக விஷயங்களை ரொம்பவும் நடுநிலையிலிருந்து ஆராய்ச்சி பண்ணினது போலவே காட்டிச் சேர்த்து விட்டார்கள். புராணம் பொய்யென்று இவர்கள் சொன்னார்கள் என்றால், இப்போது இவர்கள் எழுதிய சரித்திரத்திலும் பொய் இருக்கிறது என்று சொல்லிக் கொண்டு உள்ளது உள்ளபடி இந்திய சரித்திரத்தை எழுதுவதற்கு (reconstruct செய்வதற்கு) முயற்சிகள் நடக்கின்றன. இப்படிச் செய்கிறவர்களுக்கும் அனேகக் கொள்கைகளில் வேண்டியது - வேண்டாததுகள் (prejudice-கள்) இருக்கலாம். அதனால் என்னதான் நடுநிலையிலிருந்து எழுதுவதாகச் சொன்னாலும், எவ்வளவு தூரத்துக்கு முழுக்க நிஜமான சரித்திரம் உருவாகும் என்று சொல்வதற்கில்லை.

பதினெட்டுப் புராணங்களை எழுதிய வியாஸாசாரியான், அனேக ஸ்தல புராணங்களை எழுதிய பெரியவர்கள், பக்தர்களின் சரித்ரங்களை எழுதிய சேக்கிழார் முதலியவர்கள்தான் வாஸ்தவத்தில் விருப்பு-வெறுப்பில்லாமல் எழுதினவர்கள்.

ஸாம்ராஜ்யங்கள், சண்டை, படையெடுப்புகள், ராஜவம்சங்கள் இவைதான் சரித்திரம் என்று நினைப்பது ஸரியில்லை. எல்லா விஷயங்களுக்கும் சரித்திரம் உண்டு. அரசியல் சரித்திரத்தை மட்டும் ஹிஸ்டரியில் பிரதானமாக வைத்து விட்டார்கள். தர்ம விஷயங்களைப் பிரதானமாக வைத்து அதற்கு ராஜவம்சத்தை மட்டுமின்றி மற்ற புண்ய புருஷர்கள், ரிஷிகள், ஸாமானிய ஜனங்கள் முதலியோரின் கதைகளையும், மற்ற எல்லா விஷயங்களின் சரித்திரத்தையும் துணையாகச் சேர்த்துத் தருவனவாகப் புராணங்கள் இருக்கின்றன. புராணங்களைப் பார்த்தால் அந்தக் கால அரசியல் மட்டுமின்றி cultural life (கலாசார வாழ்வு), அக்கால வித்யைகள், ஸயன்ஸ்கள் எல்லாவற்றையும் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது. அவற்றில் முக்யமாகச் சொல்லப்படுவதோ தர்மங்களும் ஆத்யாத்மிக சேமமுமாகும்!

புராணங்கள் பொய்யா, உருவகமா?

புராணத்தை நம்ப முடியாது என்று சொல்லி அதற்குக் காரணம், 'அதிலே இப்போது நாம் பார்க்கிற யதார்த்த நிலவரங்களுக்கு வேறான விஷயங்கள் இருக்கின்றன' என்கிறார்கள். தேவர்கள் வந்தார்கள், போனார்கள், வரம் கொடுத்தார்கள் என்றால் அதெல்லாம் இந்தக் காலத்தில் நடக்காததால், புரளி என்று தோன்றுகிறது. பெண்ணைக் கல்லாகச் சபித்தார்கள், சூரியன் உதிக்காமல் நிறுத்தி வைத்தார்கள் என்றெல்லாம் பார்த்தால் - இதெல்லாம் நம் சக்தியில் இல்லாத காரியங்களாக இருப்பதால் 'வெறும் புரட்டு' என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது.

இந்தக் காலத்தில் முடியவில்லை, இந்தக் காலத்தில் நடக்கவில்லை என்பதற்காக எந்தக் காலத்திலும் நடக்கவில்லை, நடக்க முடியாது என்று எப்படிச் சொல்லலாம்? வேத மந்திர சக்தியும், உயர்ந்த தபஸும், -யோகானுஷ்டானமும் பூர்வத்தில் நிறைய இருந்தன என்பதற்கு எந்தப் பழைய புஸ்தகத்தைப் பார்த்தாலும் நிறைய ஆதாரம் இருக்கிறது. இவை இருந்த மட்டும் தேவசக்திகளெல்லாம் இந்த லோகத்தினராலேயே ஸுலபமாகக் கிரஹிக்கும்படி இருந்திருக்கின்றன. வெளிச்சம் இருந்தால் கூடவே நிழலும் இருக்கும் என்கிற ரீதிப்படி தேவசக்திகளைப் போலவே, அஸுர-ராக்ஷஸ சக்திகளும் ஸ்தூலமாகத் தெரிகிற மாதிரி லோகத்தில் இருந்திருக்கிறார்கள். இப்போதும் தேவாஸுர யுத்தம் முதலானவை மனுஷ்யனின் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் (நல்லது-கெட்டதுகளின் மோதலாக) நடந்துகொண்டேதான் இருக்கிறது. அந்தக் காலத்தவர்களுக்கு இந்த நல்ல சக்திகளையும் கெட்ட சக்திகளையும் தபோ சக்தியால் கண்கொண்டு பார்க்க முடிந்தது. எல்லா விதமான light wave-களும் sound wave-களும் (ஒளி, ஒலி அலைகளும்)

மனுஷ்யக் கண்ணின் லென்ஸுக்கு அகப்பட்டு விடாது என்று விஞ்ஞானிகளே சொல்கிறார்கள். அதில் சில விஞ்ஞானிகள் இன்னும் ஒருபடி மேலே போய் occult என்கிற இயற்கைக்கு அதிமான மர்ம சக்திகளைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்து, 'தேவதைகள் இருக்கின்றன; நல்ல தேவதைகள், துர்த்தேவதைகள் எல்லாம் இருக்கின்றன' என்றுகூட எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள்.

இப்போதும் அனேக யோகிகள், ஸித்த புருஷர்கள் இருக்கிறார்கள். ஐஸில் கிடந்தாலும் நெருப்பில் கிடந்தாலும் அது அவர்களுடைய சரீரத்தைப் பாதிப்பதில்லை. மழையை வரப் பண்ணுகிறார்கள்; பெய்கிற மழையை நிறுத்தவும் செய்கிறார்கள். இப்படிப் பலர் அதீந்திரியமான சக்தியோடு இருந்து கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். நமக்குத்தான் எதிலும் நம்பிக்கையில்லை. எல்லாவற்றிலும் ஸம்சயம்! பூர்வ காலத்தில் இப்படிப்பட்ட விசேஷ சக்திகளை இன்றையவிட ஏராளமானவர்கள் பெற்றிருந்தபடியால்தான் புராணங்களைப் பார்த்தால் ஏகப்பட்ட 'மிராகிள்'களைச் சொல்வதாக இருக்கிறது.

மிராகிள் வந்தால் ஹிஸ்டரி இல்லை என்று ஒதுக்கி விடுகிறார்கள். கூன் பாண்டியனுக்குப் பஞ்சாஷுர பஸ்மாவின மகிமையால் ஞானஸம்பந்தர் வெப்பு நோயை நீக்கினார், கூனை நீக்கி 'நின்றசீர் நெடுமாறன்' ஆக்கினார் என்றால் அதை ஹிஸ்டரியாகச் சேர்ப்பதற்கில்லை என்கிறார்கள். மஹேந்திர பல்லவன் அப்பர் ஸ்வாமிகளைக் கல்லிலே கட்டி கெடில நதியில் போட்டும் அவர் மிதந்ததைப் பார்த்துத்தான் ஜைனமதத்தை விட்டு வைதிகத்திற்கு மாறினான் என்றால் அதை ஹிஸ்டரியாக எடுத்துக் கொள்ள முடியாது என்கிறார்கள். ஆனாலும் இப்படியொரு பல்லவ ராஜாவும், பாண்டிய ராஜாவும் நாற்பது ஐம்பது வருஷங்களுக்குள் ஜைனமதத்தை விட்டு சைவத்துக்கு வந்திருக்க வேண்டுமென்பது மட்டும் மற்ற circumstantial evidence (ஸந்தர்ப்ப ஸாஹித்யம்) எல்லாவற்றையும் பார்த்தால் உறுதியாகத் தெரிகிறது. ஆறு, ஏழாம் நூற்றாண்டுகளில், தமிழ் நாட்டில் சமண மதம் வெகுவாக நலிவடைந்து வைதிக மதம் (குறிப்பாகச் சைவம்) பிரகாசமாக ஜொலிக்க ஆரம்பித்திருக்கிறது என்று சரித்திர நிபுணர்களே ஒப்புக்கொள்ளும்படித் தெரிகிறது. இப்படி ஒரு பெரிய மாறுதல் நடக்க

வேண்டுமானால், இரண்டு பெரிய ராஜாக்கள் தங்கள் அபிப்பிராயத்தை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டுமானால் அதற்குக் காரணமாக அப்பர் ஸ்வாமிகளின் கதையிலும், ஞானஸம்பந்தர் கதையிலும் வருகிற மாதிரியான அற்புதங்கள் நடந்திருக்கக் கூடும்தான் என்பதை எப்படி ஆசேபிக்கலாம்? இந்த விஷயங்களை அந்த ராஜாக்கள் கல்வெட்டிலோ செப்பேட்டிலோ எழுதி வைக்கவில்லை என்பதால் அவை நடக்கவில்லையென்று சொல்லி விடலாமா?

ராமானுஜாசாரியார் கன்னட தேசத்தை ஆண்டு கொண்டிருந்த ஜைனனான பிட்டி தேவன் என்ற ஹொய்ஸள வம்ச ராஜாவுடைய பெண்ணுக்குப் பிடித்திருந்த பேயை ஒட்டினதாலேயே அவன் ஜைனத்தை விட்டு வைஷ்ணவனானான் என்று குரு பரம்பரைக் கதையிலிருந்து சொல்கிறார்கள். சரித்திரக் காரர்கள், 'பேய் ஓட்டுகிற ஸமாசாரத்தையெல்லாம் எடுத்துக் கொள்ள மாட்டோம்' என்கிறார்கள். ஆனாலும் ராமானுஜர் ஜீவித்த பதினொன்றாம் நூற்றாண்டில் கன்னட ராஜ்யத்தில் ஜைனம் மங்கி வைஷ்ணவ வழிபாடு, கோயில் முதலியன அதிகமானதையும், பிட்டி தேவனே பிற்பாடு விஷ்ணுவர்த்தன தேவன் என்று பெயர் பெற்றதையும் சரித்திரத்தில் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இது குரு பரம்பரைக் கதையில் சொன்னதன் விளைவாகவே இருக்கலாம் என்பதை எப்படி ஆசேபிக்க முடியும்?

இங்கிலீஷ் படிப்பு படித்து விட்டதால், ஸயன்ஸில் நிரூபிக்க முடியாததெல்லாம் புரளியென்று சொல்லிப் புராணங்களைத் தள்ளுவது கொஞ்சங்கூட சரியான மனப்பான்மையாகாது.

இப்போதுங்கூட அங்கங்கே பத்துப் பன்னிரண்டு அடி நீளமுள்ள மனித எலும்புக் கூடுகள், புராண வர்ணனைப்படியான - தற்போது இல்லாத - பெரிய பெரிய மிருகங்களின் எலும்புக் கூடுகள் அகப்பட்டுக் கொண்டுதான் இருக்கின்றன. இதைப் பார்த்தால் பனைமர, தென்னை மர உயரமுள்ள ராக்ஷஸர்கள், சிங்கம் மாதிரியான உடம்பும் யானை மாதிரியான தும்பிக்கையும் கொண்ட யாளி போன்ற மிருகங்கள் பூர்வத்தில் இருந்திருக்கக் கூடுமென்றே ஏற்படுகிறது. காலெலும்பு மாத்திரம் பதினாறு அடி நீளமுள்ள ஒரு மனுஷ்ய

எலும்புக்கூடு, யானையைப் போல பத்து மடங்கு உள்ள ஒரு மிருகத்தின் எலும்புக்கூடு முதலானதுகளை ஐஸ்பெர்க்கில் ஆர்க்டிக் ரீஜனில் பனிக்கட்டிக்குள்ளிலிருந்து கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். இதைப் பெரிய archaeological find (புதை பொருள் கண்டுபிடிப்பு) என்று கூத்தாடினார்கள். ஆர்க்கியாலஜியோடு, ஜியாலஜி (பூ-இயல்)யையும் சேர்த்து, இவை இத்தனை லட்சம் வருஷத்திற்கு முன் இருந்தவை என்கிறார்கள். இதோடு 'மைதாலஜி' (புராண இயல்)யையும் சேர்த்தால் நம்முடைய பழைய கதைகள் நிஜந்தான் என்றாகிவிடும்!

ஒரு காலத்தில் பனை மர உயர ஆள், இப்போது ஆறடி உயர ஆசாமி, வேறொரு காலத்தில் அங்குஷ்டப் பிரமாண (கட்டை விரல் அளவேயான) ஆள் என்றிப்படி கால வித்யாஸத்தில் பல தினுசாக ஆகிறது. ஜீவராசிகளும், படைப் பினங்களும் மாறுகின்றன. இந்த வித்யாஸங்களையும் புராணங்கள் சொல்லுகின்றன.

'வானரர்கள் என்று குரங்கு மனுஷ்யர்களாம்! மிருகத்தின் உடம்பும் மனுஷ்ய முகமுமாம்! இரண்டு தலை, பத்துத் தலைக்காரர்களாம்! எல்லாம் வெறும் பொய்' என்று புராணங்களைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்கள். அல்லது இப்படித் திட்டாதவர்களும், 'இதெல்லாம் ஒவ்வொரு symbol (தத்வ ரூபகம்). தத்துவங்களைத்தான் பாத்திரங்களைக் கொண்டு விளக்கியிருக்கிறது; allegorical representation' என்கிறார்கள்.

கதாத்வாரா (கதை மூலமாக) தத்வமும் போதிக்கப்படுவது வாஸ்தவம்தான். அதற்காகக் கதையைப் பொய்யென்று சொல்ல முடியாது. இப்போதுகூட எப்போதேனும் நியூஸ் பேப்பரில் பார்க்கிறோம் - இரண்டு தலையும் நாலு கையுமாக ஒரு குழந்தைப் பிறந்தது; மிருகத்திலும் சேராமல் மனுஷ்ய இனத்திலும் சேராமல் நடுவாந்தரமாக ஒரு விசித்திரக் குழந்தை பிறந்தது - என்றிப்படி! Freak என்று இதைச் சொல்கிறார்கள். தப்பவே முடியாத இயற்கையும் கொஞ்சம் தப்பிப் போவதைத் தான் freak என்கிறார்கள். இப்பொழுது freak ஆகச் சொல்லப்படுவதே பூர்வ காலங்களில் ஓர் உத்தேசத்தோடு இப்போதைய விட அதிகமாகவும் ஸ்ருஷ்டிக்கப் பட்டிருக்கலாம். இக் காலத்தில் நமக்கிருப்பதைவிட அதிகமாக அவர்களுக்கு இயற்கைக்கு

அதீதமான சக்திகள் இருந்ததால் இயற்கையிலும் இப்படிப் பட்ட அதிசயப் பிறப்புகள் அதிகம் நேர்ந்திருக்கலாம். ஆனால் 'இப்போதுள்ள நமக்குத் தெரிவதுதான் ஸகலமும், இதற்கு வித்தியாசமாக எதுவும் இருந்திருக்க முடியாது' என்று நாம் ஆசேஷிப்பதற்கே இல்லை!

நமக்குத் தெரியாதது, தெரிய முடியாதது எல்லாவற்றுக்கும் பொய்யென்று பெயர் வைத்து விடுவது நியாயமில்லை. புராணத்திலே நம்ப முடியாதது என்று நாம் தள்ளிவிடுகிற ஒன்றே அவ்வப்போது நம் காலத்தில் நடந்து விடுகிறது. பூர்வ ஜன்மத்தைச் சொல்வது முதலான அதிசயங்கள் இப்போதும் நியூஸ் பேப்பர்களில் வந்து கொண்டேதான் இருக்கின்றன. அதுவும் ஸமீப காலமாக இம்மாதிரி அதிசயச் செய்திகள் அதிகமாக வந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஒன்று சொல்கிறேன்:

புராணத்தில், காச்யபருக்குக் கத்ரு என்று ஒரு பத்தினி இருந்தாள். அவளுக்குப் பாம்புகள் குழந்தைகளாகப் பிறந்தன, என்று பார்த்தால் உடனே இதெல்லாம் ஒரே அஸம்பூர்வம் என்று தள்ளிவிடுகிறோம். ஆனால் (1958-ம் வருஷம்) பேப்பரி லேயே (செய்தித்தாள்) வந்ததை ரொம்பப் பேர் பார்த்திருப் பீர்கள். 'ஒரு மார்வாடிப் பெண்ணுக்குப் பாம்பு பிறந்தது' என்று அந்த 'ந்யூஸ்' இருந்தது. அதைப் பார்த்தபோதுதான் எனக்கே இந்த மாதிரி இன்னொரு விஷயம் உறுதிப்பட்டது.

நான் ஸ்வாமிகளாக ஆகிறதற்கு முந்தி ஒரு குடும்பத்தைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அந்த வீட்டில் பிறந்த பெண் களும் ஸரி, அந்த வீட்டுப் பிள்ளைகளுக்கு வாழ்க்கைப்படுகிற பெண்களும் ஸரி, தாழம்பூ வைத்துக் கொள்ள மாட்டார்கள். பின்னாளில் நான் ஸ்வாமிகளான அப்புறம் அவர்களிடம் ஏனென்று கேட்டபோது அவர்கள் ஒரு கதை சொன்னார்கள். கதையென்றால் இட்டுக் கட்டினது இல்லை.

'பத்துப் பதினைந்து தலைமுறைகளுக்கு முன்னாடி எங்கள் குடும்பத்தில் ஒரு பெண்ணுக்குப் பாம்பு குழந்தையாகப் பிறந்து விட்டது. இதை வெளியில் சொல்லிக் கொள்ள வெட்கம். ஆனாலும் வீட்டோடு வளர்த்து வந்தார்கள். பாம்புக்குப் பால் போட்டி (புகட்டி) குழந்தை மாதிரியே

வளர்த்தார்கள். அதுவும் யாருக்கும் ஹிம்ஸை பண்ணாமல் தன்பாட்டுக்கு வீட்டோடு விளையாடிக் கொண்டிருந்ததாம். இந்த விசித்திரக் குழந்தையை எங்கேயும் எடுத்துக் கொண்டு போக முடியவில்லை, விட்டு விட்டும் போக முடியவில்லை யென்பதால் அம்மாக்காரி ரொம்ப அவசியமானால் ஒழிய எங்கேயும் வெளியே போகவே மாட்டாள். 'கல்லானாலும் கணவன்' என்கிற மாதிரி 'பாம்பானாலும் குழந்தை'தானே? அந்த வாத்ஸல்யம்! எங்கேயும் போக மாட்டாளாம். ஆனால் ரொம்பவும் நெருங்கின பந்துக்களின் கல்யாணமொன்று வந்த போது அவளால் போகாமல் இருக்க முடியவில்லை.

'அப்போது வீட்டில் ஒரு வயசான கிழவி இருந்தாள். (அவள் பாம்புக் குழந்தையின் பாட்டியா என்பது தெரிய வில்லை. அந்தக் காலத்தில் தூர பந்துக்களில்கூட நாதியற்றவர்களை வைத்துப் பராமரிக்கிற நல்ல பழக்கம் இருந்து வந்தது. இப்போதுதான் தாயார் தகப்பனாரோடேயே சேர்ந்தில்லாமல் தனிக்குடித்தனம் போக வேண்டுமென்று நவீன நாகரிகத்தில் பறக்கிறார்கள். முன்னெல்லாம் அவிபக்த குடும்பம்தான் (joint family). அதிலே யாராவது ஓர் அத்தை பாட்டி, ஒன்று விட்ட சின்னத் தாத்தா என்று வைத்துக் கொண்டு ரகசிப்பார்கள். இந்த கதை நடந்த அகத்தில் ஒரு கிழவி இருந்தாள்.) அவளுக்குக் கண் தெரியாது.

'அந்தக் கிழவியின் பாதுகாப்பில் பாம்புக் குழந்தையை விட்டுவிட்டு அதன் தாயார் தவிர்க்க முடியாத நிலைமையில் வெளியூருக்குப் போனாள்.

'பாம்புக்கு விசேஷமாக என்ன செய்ய வேண்டும்? குளிப் பாட்ட வேண்டுமா? தலை வார வேண்டுமா? சட்டை போட வேண்டுமா? இல்லாவிட்டால், தூக்கி வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமா? இதெல்லாம் இல்லை. வேளைக்கு அதற்குப் பால் விட்டால் மட்டும் போதும். அதனால் அம்மாக்காரி அந்தக் கிழவியிடம், 'காய்ச்சின பாலை, கை நிதானத்திலேயே கல்லுரலைத் தடவிப் பார்த்து அதன் குழியிலே விட்டு வைத்து விடுங்கள். நேரத்தில் குழந்தை (பாம்பு) வந்து அதைக் குடித்துவிடும்' என்று சொல்லிவிட்டு ஊருக்குப் போனாள். அந்தப் பாம்பை இப்படிப் பழக்கியிருந்திருப்பாள் போலிருக்கிறது!

‘கிழவி அப்படியே செய்தாள். பாம்பும் தாயார் சொன்ன படியே வந்து குடித்துவிட்டுப் போயிற்று. அப்புறம் ஒரு வேளை நாழி தப்பிப் போயிற்று. கிழவி அசந்து போய்விட்டாளோ என்னவோ? கல்லுரலில் பார்த்த பாம்புக்குப் பாலில்லை. அது ரொம்ப ஸாது. கொஞ்ச நேரம் காத்துப் பார்த்தது. அப்புறம் அதுவும் அசந்துபோய் அந்தக் கல்லுரல் குழியிலேயே சுருட்டிக் கொண்டு படுத்துக் கொண்டு விட்டது.

‘கிழவி அதற்கப்புறந்தான், கொதிக்கக் கொதிக்கப் பாலைக் காய்ச்சி எடுத்துக் கொண்டு கல்லுரலுக்கு வந்தாள். அதிலே பாம்புக்குட்டி படுத்துக் கொண்டிருப்பது அவளுக்குத் தெரிய வில்லை; வழக்கம்போலவே கொதிக்கக் கொதிக்க இருந்த பாலை அப்படியே ஒரு நிதானத்தில் குழிக்குள்ளே விட்டு விட்டாள்.

‘பாம்பின் மேலேயேதான் விட்டுவிட்டாள். பாவம்! அந்தக் குட்டிப் பாம்பு அப்படியே... செத்துப்போய் விட்டது*.

‘அங்கே ஊருக்குப் போயிருந்த அம்மாக்காரிக்கு ஸொப்பன மாச்சு. ஸொப்பனத்திலே அந்தப் பாம்புக்குட்டி வந்து, ‘நான் செத்துப் போய் விட்டேன். நீ போய் என்னை எடுத்து தாழங் காட்டிலே தஹனம் பண்ணிவிடு. இனிமேல் உங்கள் அகத்தில் பிறக்கிற பெண்களும், வாழ்க்கைப் படுகிற பெண்களும் தாழம்பூ வைத்துக் கொள்ள வேண்டாம்’ என்று சொல்லிற்று. (தாழம் புதர்தான் பாம்புக்கு ரொம்ப ப்ரீதி.)

‘அதிலிருந்து எங்கள் குடும்பத்தில் யாரும் தாழம்பூ வைத்துக் கொள்வதில்லை’ என்று அந்த அகத்துப் பெண்கள் சொன்னார்கள்.

* ஸ்ரீ பெரியவர்கள் அற்புத நாடகச் சுவையோடு இக்கதையைச் சொல்லி வருகையில் இவ்விடத்தில் பலர் ‘த்ஸொ’, ‘த்ஸொ’, என்று விசன ஒலிகளை எழுப்ப, பெரியவர்கள், ‘இதுதான் காவ்ய ரஸம் என்பது! எங்கேயோ எப் போதோ, யாருக்கோ நடந்தது - அல்லது நடந்ததாக இட்டுக்கட்டிச் சொல்வது - நம் மனவை உருக்கி விடுகிறது. துக்கமாயிருந்தாலுங்கூட, தினமும் நாம் நிஜத்தில் படுகிற துக்கங்கள் மாதிரி இல்லாமல், இதிலே அலாதியாக ஒரு ரஸமும் இருக்கிறது’ என்றார்கள்.

இந்தக் கதையைப் பற்றி எனக்கே ஆச்சரியமாகத்தான் இருந்தது, இப்படிக்கூட நடந்திருக்குமா என்று!

நான் ஸ்வாமிகளாகிவிட்ட பிற்பாடு, அந்த வீட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் என்னைப் பார்க்க வந்ததற்கு முக்யமாக ஒரு காரணம் இருந்தது. அது பாம்புப் பூர்விகத்தைச் சொல்வது இல்லை. அவர்கள் குடும்பத்தில் ஒரு பழைய செப்பேடு இருந்தது. எனக்கு இதில் 'இன்ட்ரஸ்ட்' உண்டு என்பதால் அதைக் கொண்டு வந்து காண்பித்தார்கள்.

அது கிருஷ்ண தேவராயருக்குப் பிறகு ஆட்சி பண்ணிய அச்சுத தேவராயர் காலத்து தாம்ர சாஸனம் (செப்பேடு). அதில் எழுதியிருந்ததிலிருந்து, பிராமணன் ஒருத்தன் வேறே 108 பிராமணர்களுக்கு தானம் கொடுத்த விவரம் தெரிந்தது. ராஜாவுக்காகவே இந்த ஒரு பிராமணன் இப்படி 108 பேருக்கு தானம் பண்ணியிருக்கிறான்.

அது ஏன், எதற்காக என்று சொல்கிறேன். பிராமணன் ஸ்தாஸர்வகாலமும் வேத அத்தியயனமும், கர்மானுஷ்டானமும் பண்ணிக் கொண்டேயிருக்க வேண்டுமென்பதால் அவன் உத்தியோகத்தில் போய் ஸம்பாதிக்கக் கூடாது. ஆனால் அவன் குடும்பம் நடக்க வேண்டுமே! அவன் பெரிய பெரிய யஜ்ஞங்களும் பண்ண வேண்டுமே! இவற்றுக்காக அவன் தானம் வாங்கலாம் என்று சாஸ்திரம் அனுமதித்தது. ராஜாக்களும் மற்றப் பிரபுக்களும் இப்படியே அவர்களுக்குக் கொடுத்து ஆதரித்து வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் தானம் வாங்குகிற 'ரைட்' இருக்கிறது என்பதற்காக, இந்தக் காலத்தில் சிலர் தப்பாக நினைப்பது போல, பிராமணர்கள் மற்றவர்களைச் சுரண்டவில்லை. ரொம்பவும் மானஸ்தர்களாக இருந்து கொண்டு அவசியமானால்தான், அதுவும் தங்களுக்கு வேண்டிய அளவுக்கே, தானத்தை அங்கீகரித்தார்கள். ஒரு ராஜாவின் பரம்பரை உத்தமமானதாக இருந்தால்தான், அவன் நல்ல கூத்திரியனாக இருந்தால்தான் அவனுடைய மான்யத்தை ஏற்றுக் கொள்வார்கள். இவர்கள் பிடுங்கித் தின்பதால் ராஜாக்கள் கஷ்டப்படாமல், 'நாம் கொடுப்பதை வாங்கிக் கொள்ள மாட்டேன்' என்கிறார்களே! ஸத்பாத்திரத்துக்கு தானம் செய்கிற புண்ணியம் நமக்குக் கிடைக்காமல் போகிறதே!' என்று

தான் கஷ்டப்பட்டிருக்கிறார்கள். இம்மாதிரி ஸந்தர்ப்பங்களில் ராஜாக்களும் பிரபுக்களும் ஒரு யுக்தி பண்ணியிருக்கிறார்கள். அதாவது, தீன தசையில் உள்ள ஒரு பிராமணனை 'மசிய' வைத்து அவனுக்கு ஏகப்பட்டதாகத் தானம் செய்துவிடுவார்கள். ஒரு கிராமத்தையேகூடக் கொடுத்து விடுவார்கள். ஆனால் அது முழுவதும் அவன் ஒருத்தனை உத்தேசித்தேயில்லை. அவன் வழியாக மற்ற பிராமணர்களுக்கும் தானம் பண்ணி விட வேண்டுமென்பதே உத்தேசம். அதாவது இந்த ஒரு பிராமணன் 'பேருக்கு' அவ்வளவு தானத்தையும் வாங்கிக் கொள்வதுபோல வாங்கிக் கொண்டு, அதில் கொஞ்சத்தை மட்டும் தனக்கே தனக்கென்று வைத்துக் கொண்டு, பாக்கியை யெல்லாம் மற்ற பிராமணர்களுக்குக் கொடுத்துவிட வேண்டும். அந்த மற்ற பிராமணர்கள் இன்னொரு பிராமணன் கொடுப்பதையே வாங்கிக் கொள்வதால் அவர்களுக்கு 'ப்ரதிக் ரஹ தோஷம்' ('ஏற்பது இகழ்ச்சி' என்ற குறை) ஏற்படாது. எனவே மற்ற பிராமணர்கள் இவன் செய்கிற தானத்தை ஏற்பார்கள். பிரபுவின் உத்தேசம் இப்படியாக நிறைவேறி விடும்.

இப்படித் தந்திரம் பண்ணினது நடுவிலே வருகிற அந்த ஒரு பிராமணனுக்கு தோஷமாகாதா? பிரபு நல்ல எண்ணத்தில் எப்படியாவது வேதவித்துகளை ஆதரிக்க வேண்டுமென்று இப்படி யுக்தி செய்வதில் தப்பில்லைதான். ஆனால் இப்படி ஒரு தந்திரத்துக்கு உடன்பட்ட பிராமணனுக்குப் பாபமில்லையா என்றால், இல்லை. எப்படியென்றால், பிரபு கொடுத்த தானம் சட்டப்படி இவனுடைய சொத்தாகத்தான் ஆகிறது. இவன் பேரிலேதான் அவன் தத்தம் செய்திருக்கிறான். அதனால் அப்புறம் இவன் அதற்கு உரிமை கொண்டாடாமல் அதிலே முக்கால்வாசிக்கு மேல் மற்றவர்களுக்குக் கொடுத்து விட்டு, தான் ஸ்வல்ப பாகமே வைத்துக் கொள்வதால் இவனுக்கும் தோஷம் போய்விடுகிறது.

ராஜப் பிரதிக்ரஹமே தோஷமானது - அரசனிடமிருந்து வாங்குவதே தப்பு - என்றுதான் தியாகையர் மாதிரியானவர்கள், சரபோஜி போன்றவர்கள் 'கொடுத்தே தீருவேன்' என்று வலுக்கட்டாயப் படுத்தினால்கூட அதை உதறித்தள்ளிவிட்டு, 'நிதி சால ஸுகமா?' (பணமா செளக்கியம் தருவது?) என்று

சீறியிருக்கிறார்கள்.

நாட்டுக்கோட்டை செட்டிப்பிள்ளைகள் (நகரத்தார்) அனேகச் சத்திரங்களைக் கட்டினபோது, பிராமணர்கள் அவற்றில் போய் சாப்பாட்டுக்கு உட்காருவதற்குத் தயங்கியபோது, இதே போலத்தான் ஒரு பிராமணனைத் தேடிப்பிடித்து அவன் பேரில் சத்திரத்தின் கட்டளைகளை எழுதி, அவன் மற்றவர்களுக்குப் போடுகிற மாதிரிப் பண்ணியிருக்கிறார்கள்.

நான் மேலே சொன்ன செப்பேட்டில் இப்படித்தான் ஒரு பிராமணன், ராயரிடமிருந்து வடார்க்காட்டிலுள்ள மாம்பாகம் என்ற கிராமத்தை பூதானம் வாங்கிக் கொண்டு அதை 108 பிராமணர்களுக்கு வினியோகம் செய்திருக்கிறான். அந்த 108 பிராமணர்களுடைய பேரையும் சொல்லி, அவர்கள் இன்ன வேத சாஸ்திரம் படித்தவர்கள், அவர்களுக்கு இத்தனை நிலம் கொடுக்கப்படுகிறது என்ற விவரங்கள் அந்த சாஸனத்தில் எழுதியிருந்தது.

அப்படி நூற்றெட்டுப் பேரை உத்தேசித்து கிராம தானம் வாங்கிக் கொண்ட பிராமணர் பாம்புக் குழந்தைக் குடும்பத்தில் வந்தவர்தான். அவரிடமிருந்து தானம் பெற்ற மற்றவர்களின் வம்சம் எதுவும் இப்பொழுது தெரியவில்லை. இவர்கள் குடும்பத்தில் மட்டும் இந்தச் செப்பேடு தலைமுறை தலைமுறையாக வந்திருக்கிறது.

இதிலே குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டியது, செப்பேட்டில் சொல்லியிருக்கிற மூதாதையின் பெயர் 'நாகேசுவரன்' என்று இருப்பதுதான். இப்போது இந்தத் தலைமுறையில் இதை என்னிடம் கொண்டு வந்த குடும்பத் தலைவர் பெயரும் நாகேசுவரன்! விசாரித்துப் பார்த்ததில் அவர்கள் குடும்பத்தில் ஒவ்வொரு தலைமுறையிலும் நாகேசுவரன் என்ற பெயரை வைத்துக் கொண்டு வருகிறார்களென்று தெரிந்தது!

உடனே ஊகிக்க முடிந்தது - பாம்புக் குழந்தையின் லம்பந்தத்தால்தான் இந்த 'நாக'ப் பெயர் ஏற்பட்டிருக்கிறதென்று! அதோடு கூட அச்சுத தேவராயர் காலத்திலேயே அவர்கள் சொன்ன கதைக்கு ஆதாரம் இருக்கும்படியாக இந்தப் பெயர் இருந்திருப்பதும் தெரிந்தது.

‘இப்படியும் இருக்குமா?’ என்று நான் முன்பு நினைத்ததற்கு இது பதில் சொல்கிறாற்போல் இருந்தது. அப்புறம் 1958-ம் வருஷம் ஒரு பெண்ணுக்குப் பாம்பு பிறந்த நியூஸைப் பார்த்த பின் இதைப் பற்றி ஸந்தேஹப்பட வேண்டாம் என்று மேலும் உறுதியாயிற்று.

உங்களுக்கு புராண நம்பிக்கை போதவில்லை என்று நான் கண்டிப்பது தப்புதான். எனக்கே நியூஸ் பேப்பரில் வருவது நிஜம் என்று தோன்றின மாதிரி, ஐதிஹ்யமாக ஒரு குடும்பத்தில் சொன்னதில் நம்பிக்கை போதாமல் நியூஸைக் கொண்டுதானே ஐதிஹ்யத்தை confirm செய்து கொள்ள வேண்டியிருந்தது?

இதுதான் இப்போது நாம் இருக்கிற ஸ்திதி: பேப்பரில் வந்து விட்டால் எத்தனை நம்பத் தகாததானாலும் பொய் என்று தோன்றவில்லை. ஆனால் புராணம் என்றாலே கட்டுக் கதை என்று அலக்ஷ்யம். ‘அவர்களுக்கு வேலையில்லை. ஏடு இருந்தது, எழுத்தாணி இருந்தது, கதை கதையாகக் கட்டி வைத்து விட்டார்கள். இதில் சிலதில் கெட்டிக்காரத்தனமாவது இருக்கிறது. பாக்கியெல்லாம் அபத்தம்’ என்று நினைக்கிறோம்.

**கற்பனையேயானாலும்
கருத்துள்ளதே!**

புராணங்களில் வெறும் கற்பனையும் எங்காவது இருக்கலாம்தான். பிற்காலத்தவர்கள் இடைச் செருகலாக (interpolation என்பதாக) சிலதை நுழைத்து விட்டும் இருக்கலாம். ஆனால் எது வெறும் கற்பனை, எது இடைச் செருகல், எது மூல ரூபம் என்று யார் நிர்ணயிப்பது? அவரவரும் தங்களுக்கு இடைச் செருகலாகத் தோன்றுவதை நீக்கி விடுவது என்று ஆரம்பித்தால் அத்தனை கதைகளும் போய் விடும். மூலக் கதையென்றே ஒன்று நிற்காது. அதனால் சில தப்புகள், கோளாறுகள் இருப்

பதாகத் தோன்றினாலுங்கூட இன்றைக்கு நம் கைக்கு எந்த ரூபத்தில் புராணங்கள் வந்திருக்கின்றனவோ அதை அப்படியே வைத்து ரக்ஷிக்கத்தான் வேண்டும்.

அதிலே ஏதாவது கட்டுக்கதை இருந்தாலும் இருந்துவிட்டுப் போகட்டும். அது நம் மனஸை பகவானிடம் கொண்டு போய் விட்டுச் சாந்தப்படுத்துகிறதோ இல்லையோ? கடைக்கு ஒரு பண்டம் வாங்கப் போகிறோம். நல்ல சரக்காகக் கிடைக்கிறது. நம் உத்தேசம் பூர்த்தியாகி விட்டது என்று ஸந்தோஷப் படுவதா, அல்லது கடையில் இன்ன குறை இருந்தது, கடைக் காரனிடம் இன்ன தோஷம் இருந்தது என்று சொல்லி அதிருப்திப் படுவதா? பூகோள - ககோள, வான்இயல் வர்ணனைகள், மனுவந்தரம் முதலான கால வர்ணனைகள் எங்கேயாவது தப்பிப் போனால்தான் போகட்டுமே! இதையெல்லாம் தெரிந்து கொள்ளத்தான் ஜாகரஃபியும் அஸ்ட்ரானமியும் ஹிஸ்டரியும் இருக்கிறதே! ஜாகரஃபியிலும் ஹிஸ்டரியிலும் அஸ்ட்ரானமியிலும் கொடுக்க முடியாத பரமாத்ம தத்வத்தை, பக்தியை, தர்மத்தைச் சொல்கிற லக்ஷயத்தைப் புராணம் பூர்த்தி பண்ணுகிறதோ இல்லையோ?

‘த்ரேதாயுகம் என்று அத்தனை லக்ஷம் வருஷம் முன்னாடி ராமர் இருந்திருக்க முடியாது. அப்போது ராமாயணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற நாகரிக வாழ்வு ஏற்பட்டே இராது’ என்கிறது போலப் பல வாதங்கள் செய்கிறார்கள். இதை நான் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. இருந்தாலும் ஒரு பேச்சுக்குச் சொல்கிறேன்: ராமர் த்ரேதாயுகத்தில் இல்லாமலே இருந்திருக்கட்டும். இப்படியே அதற்கு முந்தி க்ருத யுகத்தில் நடந்ததாகச் சொல்லப்படும் கதைகள் அவ்வளவு பூர்வ காலத்தில் நடந்திருக்காமலேயே இருக்கட்டும். எல்லாம் ஓர் ஏழாயிரம் எட்டாயிரம் வருஷத்துக்குள் நடந்தது என்றே வைத்துக் கொள்ளலாம். அதனால் ஸ்ரீ ராம சரித்திரமோ, மற்ற கதைகளோ மதிப்பிலே குறைந்து விடுமா? அவற்றால் நாம் பெறுகிற படிப்பினை கெட்டுப் போய் விடுமா?

புராணத்தில் சொல்லியுள்ள கதைகளின் காலம் தப்பு என்பது போலவே, இந்தப் புராணங்கள் ஏற்பட்ட காலத்தைப் பற்றியே சொல்வதெல்லாமும் தப்பு என்கிறார்கள்.

ஐயாயிரம் வருஷத்துக்கு முந்திக் கலியுக ஆரம்பத்தில் வியாஸர் புராணங்களைக் கொடுத்தார் என்பது சாஸ்திரங்களில் சொல்லியுள்ள விஷயம். அவருக்கு முன்பே புராணம் உண்டு. சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் நாரதர் தாம் அத்தியயனம் பண்ணின வித்யைகளின் பேரைச் சொல்லும்போது அவற்றில் ஒன்றாகப் புராணத்தைக் குறிப்பிடுகிறார். அதனால் வேத-உபநிஷத காலத்திலேயே புராணம் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. பிற்கால ஜனங்களின் குறைந்த சக்திக்கு ஏற்ற மாதிரி, ஏற்கெனவே இருந்த வேதங்களை வியாஸர் பல சாகைகளாகப் பிரித்துக் கொடுத்தது போலவே, இந்தப் புராணங்களையும் தாமே விரிவாக எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறார் போலிருக்கிறது.

ஆனால் இங்கிலீஷ் படிப்பாளிகள் புராணங்கள் அவ்வளவு பழையவை இல்லை என்கிறார்கள். 'இருந்து விட்டுப் போகட்டுமே! (சென்னை டவுனில் உள்ள) கந்த ஸ்வாமி கோயிலில் ஜே ஜே என்று கூட்டம்சேருகிறது, நல்ல ஸான்னித்தியம் இருக்கிறது, அங்கே நல்ல பக்தி ஏற்படுகிறது, ஸன்னிதானம் நமதுக்கத்தைப் போக்கி அருள் சுரக்கிறது என்றால் அதுதான் கோயிலின் பிரயோஜனம். இதிலே திருப்திப்படாமல், 'இந்தக் கோயில் எப்போது கட்டியது? அருணகிரிநாதர் காலத்தில் இது இருந்ததா? அவர் திருப்புகழில் பாடியிருக்கிறாரா?' என்று கேட்டுக் கொண்டு போவதில் என்ன அர்த்தம்? இம்மாதிரி யானதுதான் புராண காலத்தைப்பற்றிய ஆராய்ச்சிகளும்! நம் மன அழுக்கை, சித்தமலத்தைப் போக்குவதுதான் புராணங்களின் லக்ஷ்யம் என்பதை நினைவில் வைத்து, பயபக்தியோடு படித்தால் இப்போது எழுகிற அனேக ஆக்ஷேபங்களுக்கு இடமிராது.

ஆராய்ச்சி, கிராய்ச்சி, research என்று சொல்லிவிட்டால் உடனே நாம் நம்பிவிடுவது என்பதுதான் எல்லாவற்றையும் விடப் பெரிய ஸுபர்ஸ்டிஷனாக - மூட நம்பிக்கையாக இருக்கிறது! இப்போதைய ஆராய்ச்சிகளிலும் நிறையப் பொத்தல்கள், குறைகள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. இது ஸரியாக இருந்து, புராணம் கற்பனையாக இருக்கிற இடத்திலுங்கூட, 'நல்லதைச் செய்தவன் வாழ்ந்தான்; தப்பைச் செய்தவன் கெட்டான்; இப்படிக்கெட்டவர்களையும் அனேகஸந்தர்ப்பங்களில் பகவான் கை தூக்கிவிட்டிருக்கிறான்' என்பதைப் புரா

ணம் நம் மனஸில் அழுத்தமாகப் பதிப்பிக்கிறதால் அதன் உத்தேசம் பூர்த்தியாயிற்று என்றுதான் அர்த்தம்.

நவீன மனப்பான்மைக்காரர்கள் மட்டுமின்றி சாஸ்திரஜ்ஞர்கள், சிஷ்டர்கள்கூடப் புராணத்தை இரண்டாம் பக்ஷமாக நினைத்து வருவதாக எதனாலோ ஏற்பட்டுவிட்டது. மற்ற சாஸ்திரங்களில் வாக்யார்த்தம், உபன்னியாஸம் பண்ணுகிறவர்களைவிடப் புராணப் பிரவசனம் செய்யும் பெளராணிகர்கள் தாழ்த்தி என்ற அபிப்பிராயமும் இருக்கிறது. ஆனால் மஹாமஹோபாத்யாயப் பட்டம் பெற்ற மஹா பண்டிதர்களான யக்ஞஸ்வாமி. சாஸ்திரிகள், காபே ராமசந்திராச்சார் முதலியவர்கள் புராணப் பிரவசனம் நிறையப் பண்ணி வந்திருக்கிறார்கள். இப்போது ஸ்ரீவத்ஸ ஸோமதேவ சர்மா பதினெண் புராணங்களைக் கண்டுபிடித்துத் தமிழில் (சுருக்கியாவது) அச்சுப் போடுவதே காரியமாக இருக்கிறார்*.

வியாஸர் தந்த செல்வம்

வேதத்தில் இருப்பதை எல்லோருக்கும் நன்றாக விளங்க வைப்பதற்காக, வேதங்களை வகுத்துக் கொடுத்த அதே வேதவியாஸர் பதினெட்டுப் புராணங்களை உபகரித்தார். பதினெண் புராணங்களை அஷ்டாதச புராணம் என்பார்கள்.

வியாஸரைத்தான் நான் முதல் 'ஜர்னலிஸ்ட்' (பத்திரிகை எழுத்தாளர்), இன்றைய ஜர்னலிஸ்ட்களுக்கெல்லாம் 'ஐடிய'லாக (முன்னுதாரணமாக) இருப்பவர் என்று நினைக்கிற வழக்கம். கதை, சரித்திரம், பூகோளம், தத்வம், தர்மம், கலைகள் எல்லாவற்றையும் புத்திமான்களுக்கு மட்டுமில்லாமல் பாமர ஜனங்களுக்கும் ஸ்வாரஸ்யமாகத் தருவதற்கே அவர்

* ஸ்ரீ ஸோமதேவ சர்மா அமரராவதற்கு முன் கூறியது.

புராணங்களை எழுதிப் பெரிய செல்வமாகக் கொடுத்திருக்கிறார். இதைத்தானே ஜர்னலிஸ்ட்களும் செய்கிறார்கள்? ஆனால் இவர்கள் பெரும்பாலும் ஸ்வாரஸ்யம், ஜன ரஞ்ஜகம் என்பதோடு நிறுத்திக் கொண்டு விடுகிறார்கள். வியாஸர் பாமர ஜனங்களையும் தர்மத்தில் கொண்டு சேர்க்கவே, பரமாத்மாவிடம் கொண்டுபோய் விடுவதற்கே ஸ்வாரஸ்யத்தை ஸாதனமாக வைத்துக் கொண்டார். அந்த ஸ்வாரஸ்யத்தையே 'கோல்' (லக்ஷ்யம்) என்று வைத்துக் கொண்டால் பத்திரிகைகள் தர்ம விருத்தமான (தர்மத்துக்கு முரணான) விஷயங்களையும் பிரசாரம் செய்யும்படி ஆகிறது. வியாஸரை முன்னோடியாக வைத்துக் கொண்டால் பத்திரிகைகாரர்களின் எழுத்து சுத்தமாகி விடும். லோகத்துக்கும் ஒரு பெரிய நல்லது பிறக்கும்.

நாலு லக்ஷம் கிரந்தங்களில் வியாஸர் இந்த 18 புராணங்களை எழுதியிருக்கிறார். ஒரு கிரந்தம் என்பது 32 எழுத்து கொண்ட ச்லோகம். இந்த நாலு லக்ஷத்தில் கால்வாசியை, அதாவது ஒரு லக்ஷம் கிரந்தத்தை 'ஸ்காந்த புராண'மே எடுத்துக் கொண்டு விடுகிறது. உலகத்தின் மிகப் பெரிய புஸ்தகம் அதுவாகத்தான் இருக்கும். மீதி 17 புராணங்களுமாக மூன்று லக்ஷம் கிரந்தம். இது தவிர லக்ஷம் கிரந்தம் கொண்ட மஹா பாரதத்தையும் வியாஸர் உபகரித்திருக்கிறார். ('புராணம்' என்கிற பதினெட்டில் சேரர்மல் 'இதிஹாஸம்' என்று இருப்பவை பாரதமும், ராமாயணமும்.)

ஒவ்வொரு தேவதா மூர்த்தியைப் பற்றியும் ஒவ்வொரு புராணம் சொல்லும். சைவமானவை, வைஷ்ணவமானவை, சாக்தமானவை என்றிப்படிப் பல தேவதைகளைக் குறித்துப் புராணங்கள் இருக்கின்றன.

பிரம்ம புராணம் (பிராம்மம்), பத்ம புராணம் (பாத்மம்), விஷ்ணு புராணம் (வைஷ்ணவம்), சிவ புராணம் (சைவம்), பாகவதம், நாரத புராணம் (நாரதீயம்), மார்க்கண்டேய புராணம், அக்னி புராணம் (ஆக்னேயம்), பவிஷ்ய புராணம், பிரம்ம வைவர்த்த புராணம், லிங்க புராணம், வராஹ புராணம் (வாராஹம்), ஸ்காந்த மஹா புராணம், வாமன புராணம், கூர்ம புராணம் (கௌர்மம்), மத்ஸ்ய புராணம்

(மாத்ஸ்யம்), கருட புராணம் (காருடம்), பிரம்மாண்ட புராணம் என்பவை பதினெட்டுப் புராணங்கள்.

இந்தப் பதினெட்டில் பத்து சிவபரமானது என்று சொல்கிறார்கள்.

இப்போது நமக்குப் பிரஸித்தமாகத் தெரிகிற அனேக விருத்தாந்தங்கள் இவற்றிலேதான் வருகின்றன. சரித்திரம், கதை, தத்துவம் எல்லாம் இவற்றிலே இருக்கின்றன.

விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் ஆசார்யாள் விஷ்ணு புராணத்திலிருந்து நிறைய மேற்கோள் காட்டுகிறார். வியாஸ மஹரிஷியின் பிதாவான பராசரர் பண்ணின புராணம் அது. ஸ்ரீ ராமானுஜரின் ஸித்தாந்தத்தில் விஷ்ணு புராணம் ஒரு முக்யமான அதாரிடி (ஆதாரநூல்).

ஸ்ரீ ராமானுஜருக்கு முந்தி விசிஷ்டாத்வைதத்தின் மூல புருஷர்களில் ஒருவராக இருந்தவர் ஆளவந்தார். அவரிடம் ராமானுஜர் போய்ச் சேருவதற்குள்ளேயே அவருடைய உயிர் பிரிந்து விட்டது. ராமானுஜரிடம் முக்யமாக மூன்று காரியங்களை ஒப்புவிக்க வேண்டுமென்று ஆளவந்தார் நினைத்தார். அதனால் பிராணன் வெளியே போன பிறகும் அவருடைய சரீரத்தில் மூன்று விரல்கள் மடங்கி இருந்தனவாம். ஒவ்வொரு விரலும் இன்ன ஆக்ஷேபைத் தெரிவிக்கிறது என்று புரிந்து கொண்டு ராமானுஜர் சொன்னவுடன், உயிரில்லாத அந்த உடம்பின் மடங்கின விரல்கள் ஒவ்வொன்றாக நிமிர்ந்தனவாம்! அந்த மூன்று ஆக்ஷேபுகளில் ஒன்று, பிரம்ம ஸூத்ரத்திற்கு விசிஷ்டாத்வைதப்படி பாஷ்யம் எழுத வேண்டும் என்பது. இரண்டாவது, திருவாய்மொழிக்கு வியாக்யானம் எழுதப் பண்ண வேண்டும் என்பது. மூன்றாவதாக வியாஸர், பராசரர் ஆகிய இருவரின் கீர்த்தியும் உலகில் இருக்கும்படியாகப் பண்ணுவது. விஷ்ணு புராண கர்த்தா என்பதால் இப்படிப் பராசரருக்கு ஏற்றம் கொடுக்கப்பட்டது. இதை மனஸில் வைத்துக் கொண்டுதான் ராமானுஜர் தம்முடைய முக்கியமான சிஷ்யரான கூரத்தாழ்வாரின் இரண்டு பிள்ளைகளுக்கும் பராசர பட்டர், வேத வியாஸ பட்டர் என்று பெயர்வைத்தார். பராசர பட்டர் பிற்காலத்தில் வைஷ்ணவ ஆசாரியர்களில் முக்யமான ஒருவரானார்.

‘விஷ்ணு புராணம்’ பண்ணியவர் பராசரர் என்றாலும், பதினெட்டுப் புராணங்களையும் நாம் பார்க்கிற ரூபத்தில் ஸரிபண்ணி எழுதிக் கொடுத்தது வியாஸர்தான். வேதங்களை அவர்தான் விபாகம் பண்ணினார் (வகுத்துக் கொடுத்தார்) என்ற விஷயத்தை முன்பே சொல்லியிருக்கிறேன். வேதத்திலுள்ள விதிகளை எல்லோருக்கும் நன்றாக மனஸிலே ஆழமாகப் பதியச் செய்வதற்காக அவரே புராணங்களையும் அனுகூலித்தார்.

இதற்கு இன்னொரு காரணமும் உண்டு. வேதத்தை அத்யயனம் பண்ணும் அதிகாரம் சிலருக்குத்தான் இருக்கிறது; மற்றவர்களுக்கு இல்லை. அதனால் அப்படிப்பட்ட பொது ஜனங்களுக்கு வேத த்வார்த்தங்கள் தெரிய வேண்டும் என்றே புராணங்களை வியாஸர் எழுதினார் என்பதே அந்தக் காரணம்.

விஷ்ணு புராணத்தை வியாஸரின் தகப்பனார் மூல ரூபத்தில் சொன்னார் என்றால், பாகவதத்தை வியாஸரின் புத்திரரான சுகாசாரியர் பரீக்ஷித்துக்கு உபதேசித்திருக்கிறார்.

பதினெட்டுப் புராணங்களில் ‘பாகவதம்’ என்று சொல்லப்படுவது, கிருஷ்ண பரமாத்மாவின் சரித்திரத்தை முக்யமாக வைத்து, மற்ற அவதாரங்களின் கதைகளையும் சொல்கிற விஷ்ணு பாகவதமா, அல்லது அம்பாளின் லீலைகளைச் சொல்கிற தேவீ பாகவதமா என்று இரண்டு விதமான அபிப்பிராயங்கள் உண்டு. நமக்கு இரண்டும் வேண்டும். ‘விஷ்ணு பாகவதம்’, ‘தேவீ பாகவதம்’ இரண்டும் உத்தமமான கிரந்தங்களாக இருக்கின்றன. சைதன்யர், நிம்பார்க்கர், வல்ல பாசாரியார் போன்றவர்களின் ஸித்தாந்தங்களில் விஷ்ணு பாகவதம் வேதத்துக்கு ஸமதையான அந்தஸ்து பெற்றிருக்கிறது. அதே சமயத்தில் அவர்களை ஆக்ஷேபிக்கிற அவ்வைதிகளும் அதைத் தலைக்கு மேல் கொண்டாடுகிறார்கள்.

சிவபுராணம் வேறே, ஸ்காந்த புராணம் வேறே. ஸ்காந்தத்தில் முக்கால்வாசி சிவனைப் பற்றிய கதைகள், தத்வங்கள்தான். ஆனாலும் ஸ்கந்தனான முருகனைப் பற்றிய விருத்தாந்தம் இதிலே வருவதால் இதற்கு ‘ஸ்காந்தம்’ என்று பெயர் வந்தது. இதிலே ஸுப்ரமண்யரின் விஷயமாக இருப்பதையே முக்ய

மாக வைத்துக் காஞ்சீபுரத்தைச் சேர்ந்த கச்சியப்ப சிவாசாரியார் தமிழிலே 'கந்த புராணம்' என்று எழுதியிருக்கிறார்.

மார்க்கண்டேய புராணத்தில்தான் 'துர்கா ஸப்த சதீ' என்கிற துர்காம்பாளின் விருத்தாந்தம் வருகிறது. ('தேவீ மாஹாத்மியம், என்பதும் அதுவே.) 'சண்ட ஹோமம்' - சத, சண்டி, ஸஹஸ்ர சண்டி - என்று பண்ணுவதெல்லாம் இதில் இருக்கிற எழுநூறு மந்திரங்களைக் கொண்டுதான். இதிலே ஒவ்வொரு ச்லோகமும் ஒரு மந்திரமாகவே மதிக்கப்படுவதால் அதைச் சொல்லி ஹோமம் செய்யப்படுகிறது.

பவிஷ்யம் என்றால் எதிர்காலம் (future) என்று அர்த்தம். 'பவிஷ்ய புராண'த்தில் இப்போது நாம் பார்க்கிற கலியின் கிருத்ரிமம் உள்பட அனேக விஷயங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

மௌரியர்கள் போன்ற பழைய ராஜாக்களை மட்டுமின்றி, வெள்ளைக்காரர்கள் இங்கே வந்தது உள்படப் புராணத்தில் இருக்கிறதென்றால், இக் காலத்தவர்கள் 'இதெல்லாம் வியாஸர் கலியுக ஆரம்பத்தில் எழுதினதே இல்லை. ஸமீபத்தில்தான் யாரோ எழுதி அவர் பேரைப் போட்டுவிட்டார்கள்' என்கிறார்கள். இடைச் செருகல் எங்கேயாவது கொஞ்சம் இருக்கச் செய்யலாம்தான். அதற்காக ஒரேயடியாக 'எல்லாம் புதிசு தான்' என்று தள்ளிவிட முடியாது. யோக சக்தி வாய்ந்தவர்கள் எந்தக் காலத்தையும் காண முடியும்; இருந்த இடத்திலே இருந்து கொண்டே எந்தத் தேசத்தில் நடப்பதையும் சொல்ல முடியும். இம்மாதிரியான சக்தி பெற்ற மஹாபுருஷர்களின் பெயரில் யார் வேண்டுமானாலும் கிரந்தம் பண்ணிப் பிரசாரப் படுத்துவது என்பது ஸூலபமான காரியமில்லை.

கருட புராணத்தில் பித்ருலோகம், பித்ரு காரியம் முதலிய வற்றைப் பற்றி நிறையச் சொல்லியிருக்கிறது. அதனால் சிராத்த கர்மாவில் இந்தப் புராணத்தைப் படிக்கிற வழக்கம் இருக்கிறது.

பிரம்மாண்ட புராணத்தில்தான் 'லலிதோபாக்யானம்' (லலிதாம்பிகையின் சரித்திரம்), லலிதா ஸஹஸ்ரநாமம் முத

லானவை வருகின்றன. பதினெட்டுப் புராணங்களையும் சொல்லி முடிக்கிறபோது ராஜராஜேசுவரி பட்டாபிஷேகம் வரும் இந்த புராணத்தோடுதான் பூர்த்தி பண்ணுவதாக ஸம்பிரதாயம் இருக்கிறது என்பதைப் பற்றி, தேவீ உபாஸகர்கள் பெருமைப் பட்டுக் கொள்வார்கள்.

இப்போது ஒவ்வொரு ஸ்வாமிக்கும் நாம் சொல்லும் அஷ்டோத்ரம், ஸஹஸ்ரநாமம், கவசம் முதலானவை பெரும்பாலும் புராணங்களில் வருகிறவைதான். விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம், சிவ ஸஹஸ்ரநாமம் இரண்டுமே மஹாபாரதத்தில் வருபவை.

அனேக ஸ்தோத்திரங்களும் இவற்றிலிருந்தே நமக்குக் கிடைக்கின்றன. 'ஆதித்ய ஹ்ருதயம்' ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் வருவது. 'ப்ரதோஷ ஸ்தோத்ரம்' ஸ்காந்தத்தில் வருகிறது. இப்படி அனேகம்!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

வேதம் என்கிற தலைப்பின் கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

